

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1986 Ἔτος ΛΣΤ' Ἀριθ. φύλλου 810
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1986

«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» διαλαλεῖ ἡ σάλπιξ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος Ἀπόστολος Παῦλος.

Μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον.

Φαινόμενον ἀπρόσιτον εἰς οὐράνιον καὶ ἀνθρωπίνην διάνοιαν, μόνον δὲ διὰ τῆς πίστεως κατανοούμενον.

Ἡ μία καὶ μοναδικὴ ἀλάνθαστος ὁδός, ἡ ὑγιαίνουσα πίστις, ὁδηγεῖ τὸν πάροικον τῆς γῆς ἄνθρωπον εἰς κατανοήσιν τοῦ θαύματος τῆς Βηθλεέμ διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἐκεῖθεν ὅσα ἀγνοεῖ ὁδοιπορῶν τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα τῆς ζωῆς. Νὰ γνωρίσῃ λέγομεν πρωτίστως καὶ κυρίως τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δημιουργημά Του καθὼς καὶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμὴν του ὡς εἰκόνης Θεοῦ,

διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐγένεν ἄνθρωπος. Νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ πλέον τὸν προορισμὸν του ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον του ὡς ὀφειλέτου ἐναντι τοσαύτης πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Μέγα τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας! Γεγονὸς μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου. Σταθμὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας.

Δέχεται ἡ γῆ τὸν Δημιουργὸν τῆς μετὰ τὸ εὐτελὲς περίβλημα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ὁ μέγας Ἐπισκέπτης τῆς γῆς, ἄναρχος κατὰ φύσιν λαμβάνει χρονικὴν ἀρχὴν δι' ἐσχάτης ταπεινώσεως, γενόμενος Αὐτὸς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἡμέτερος.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἂν καὶ ἀριθμεῖ δύο σχεδὸν χιλιετηρίδες εἶναι ἐν τούτοις πάντοτε ἐπίκαιρον. Αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων παρελαύνουν ἀλληλοδιαδόχως, αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς ἀλλάσσουν, τὰ γεγονότα ὑπερβαίνουν εἰς

παραδοξότητας και τραγικότητας. Πόλεμοι, υποδουλώσεις, ακαταστασίες, θλίψεις και μύρια άλλα δεινά, αλλά και πρόοδοι, εξελίξεις, επιστημονικαί κατακτήσεις με συνέπειαν τὴν ἀλλαγὴν ρυθμοῦ καὶ ὄρων ζωῆς, ὅμως ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐορτάζεται μετὰ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ὡς ὑπερφυσικὸν γεγονός, ὡς αἰωνία ἐορτὴ τῆς χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὸ ἀπεικόνισμα τῆς ἄκρας ταπεινώσεως καὶ πτωχείας τοῦ ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντος Θεανθρώπου καὶ ἀνακλιθέντος ἐν τῇ Φάτνῃ τῶν ἀλόγων.

Γεγονός, ὅπερ ἔδει νὰ δονεῖ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀγάπην τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ παραδειγματισμὸν, δεδομένου ὅτι ἡ ταπείνωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, λόγον ἔχει τὴν διόρθωσιν τῆς υπερφανίας τοῦ Ἀδάμ ἐξ' ἧς καὶ ἡ πτώσις του.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» ἵνα ἡμεῖς σκηνώσωμεν εἰς οὐρανοὺς, αἰρόμενοι ἀπὸ τῆς γῆς διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος τῆς ταπεινώσεως δι' ἧς ὁ Λόγος κατήλθε πρὸς ἡμᾶς.

Ἐνέχει δὲ ἡ ἐορτὴ τὸ σωτηριῶδες δίδαγμα ὅλων τῶν αἰώνων, διότι «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμε-

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1986 Ἔτος ΛΣΤ' Ἀριθ. φύλλου 810
Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1986

«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» διαλαλεῖ ἡ σάλπιξ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οἰκουμενικός διδάσκαλος Ἀπόστολος Παῦλος.

Μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον.

Φαινόμενον ἀπρόσιτον εἰς οὐράνιον καὶ ἀνθρωπίνην διάνοιαν, μόνον δὲ διὰ τῆς πίστεως κατανοούμενον.

Ἡ μία καὶ μοναδική ἀλάνθαστος ὁδός, ἡ ὑγιαίνουσα πίστις, ὁδηγεῖ τὸν πάροικον τῆς γῆς ἄνθρωπον εἰς κατανοήσιν τοῦ θαύματος τῆς Βηθλεέμ διὰ τὴν πληροφηθῆ ἐκεῖθεν ὅσα ἀγνοεῖ ὁδοιπορῶν τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα τῆς ζωῆς. Νὰ γνωρίσῃ λέγομεν πρωτίστως καὶ κυρίως τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δημιουργημά Του καθὼς καὶ τὴν ἀπολεσθείσαν τιμὴν του ὡς εἰκόνας Θεοῦ,

διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐγένεν ἄνθρωπος. Νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ πλέον τὸν προορισμὸν του ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον του ὡς ὀφειλέτου ἐναντι τοσαύτης πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Μέγα τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας! Γεγονός μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου. Σταθμὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας.

Δέχεται ἡ γῆ τὸν Δημιουργὸν τῆς μετὰ τὸ εὐτελὲς περίβλημα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ὁ μέγας Ἐπισκέπτης τῆς γῆς, ἄναρχος κατὰ φύσιν λαμβάνει χρονικὴν ἀρχὴν δι' ἐσχάτης ταπεινώσεως, γενόμενος Αὐτὸς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἡμέτερος.

Τὸ γεγονός τοῦτο τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἂν καὶ ἀριθμῇ δύο σχεδὸν χιλιετηρίδες εἶναι ἐν τούτοις πάντοτε ἐπικαίρον. Αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων παρελαύνουν ἀλληλοδιαδόχως, αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς ἀλλάσσουν, τὰ γεγονότα ὑπερβαίνουν εἰς

παραδοξότητας και τραγικότητας. Πόλεμοι, υποδουλώσεις, ακαταστασίες, θλίψεις και μύρια άλλα δεινά, αλλά και πρόοδοι, εξελίξεις, επιστημονικαί κατακτήσεις με συνέπειαν τὴν ἀλλαγὴν ρυθμοῦ καὶ ὄρων ζωῆς, ὅμως ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐορτάζεται μετὸν αὐτὸν ρυθμὸν ὡς ὑπερφυσικόν γεγονός, ὡς αἰωνία ἐορτὴ τῆς χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς ἀνθρωπότητας μετὸ ἀπεικόνισμα τῆς ἄκρας ταπεινώσεως καὶ πτωχείας τοῦ ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντος Θεανθρώπου καὶ ἀνακλιθέντος ἐν τῇ Φάτνῃ τῶν ἀλόγων.

Γεγονός, ὅπερ ἔδει νὰ δονεῖ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀγάπῃσιν τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ παραδειγματισμόν, δεδομένου ὅτι ἡ ταπείνωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, λόγον ἔχει τὴν διόρθωσιν τῆς ὑπερηφανίας τοῦ Ἀδάμ ἐξ' ἧς καὶ ἡ πτώσις του.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» ἵνα ἡμεῖς σκηνώσωμεν εἰς οὐρανοὺς, αἰρόμενοι ἀπὸ τῆς γῆς διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος τῆς ταπεινώσεως δι' ἧς ὁ Λόγος κατήλθε πρὸς ἡμᾶς.

Ἐνέχει δέ ἡ ἐορτὴ τὸ σωτηριῶδες δίδαγμα ὅλων τῶν αἰώνων, διότι «Ἰησοῦς Χριστὸς χθές καὶ σήμε-

ρον ό αυτός και είς τούς αιώνας!»

Εϊδικώτερον όμως διά τήν ύλιστικήν εποχήν μας, είναι άδδαγμα περισσότερο αναγκαϊόν, διότι ό σύγχρονος άνθρωπος έπαρθείς διά τά έπιτεύγματά του, τάς άνέσεις και τήν εύδαιμονίαν του, αυτοθαυμάζεται παραγνωρίζων τόν θεϊον παράγοντα ως βασιικήν αίτιαν τής άνόδου του. 'Αγνοεί δηλαδή τόν Θεόν ως δοτήρα παντός αγαθοῦ και όλως ιδιαιτέρως τόν δοτήρα τοῦ έφευρέτου νοῦ, ως συντελεστοῦ τῶν κατακτήσεών του.

Επί πλέον εάν ή βεβαία πίστις συνοδευομένη υπό τής ύποποιοῦ ταπεινώσεως εύρισκε χῶρον είς τάς καρδίας τῶν ανθρώπων τότε ή έν τῷ Σηηλαίῳ άγγελόφωνος ρήσις «επί γῆς εϊρήνη» θα έγένετο έργον και θα έβασίλευε διά παντός έν τῷ κόσμῳ, ή δέ χαρά τῶν Χριστουγέννων θα ήτο υπόθεσις παντοτεινῆ. 'Αντ' αὐτῶν όμως βασιλεύει σήμερον τό άγχος τής ζωῆς, ή οικονομική έξαθλίωσις, ή βαρβαρότης και ό φόβος μιᾶς παγκοσμίου πυρηνικῆς καταστροφῆς. Τεταραγμένη έορτάζει Χριστούγεννα ή άνθρωπότης, διότι χριστιανικά βιώματα δέν υπάρχουν ή συναντῶνται είς πολύ μικράν κλίμακα. 'Εκρατήθη άπλῶς ό τύπος τής έορτῆς και έφυγαδεύθη ή οὐσία.

Εϊδικώτερον δ' έφέτος έορτάζει ή θρησκευομένη άνθρωπότης Χριστούγεννα υπό τό κράτος και νέου φόβου, ένδεχομένως περί διανυομένης εποχῆς τής τοῦ άντιχρίστου εκ τινων έπισημανθέντων άνησυχητικῶν σημείων τής ιερᾶς 'Αποκαλύψεως και διερωτᾶται: 'Επέπρωτο ή ιδική μας γενεά νά είναι ή από δύο χιλιετηρίδας σχεδόν προοραθεῖσα ως έσχάτη, ή όποία μέλλει νά δοκιμάση τά τραγικά γεγονότα τής κοσμοσυντελείας; Καί εάν, ναι ποία μέτρα λαμβάνονται; 'Ο φόβος και αί διαμαρτυρίαι παρά ταῖς άρχαῖς δέν έχουγ αποτέλεσμα. Διά τά έπερχόμενα δεινά συνιστᾶται ψυχική προετοιμασία.

'Επιστροφή πρὸς τόν Θεόν έν μετανοία εϊλικρινῆ και όρθοδόξῳ πίστει καὶ αίτησις συγγνώμης, βοηθείας και ένισχύσεως άνωθεν κατά τής βίας τοῦ άντιχρίστου και τῶν όργάνων του.

'Ιδιαίτέρως διά τόν δοκιμαζόμενον έσωθεν ιερόν άγῶνα μας όφείλεται κοινή κατανόησις και άνάληψις εύθυνῶν έναντι Θεοῦ και τής 'Εκκλησίας μας. 'Η άπαίσια εϊκών τοῦ κατατεμαχισμοῦ ταύτης, και μόνη αὐτή είναι σημείον έμφανές ήμερῶν τοῦ άντιχρίστου ύποχθονίως ένεργοῦντος πρὸς διάλυσίν της. Σημεϊον φοβερόν ότι μητραλοίαί ένεργοῦν διασπαστικῶς είς τόν εύσεβῆ λαόν διαρηγγύνοντες άφό-

βως τόν άραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα διά προσωπικούς λόγους ή και εκ πλάνης, συμπαρασύροντες μεθ' έαυτῶν ψυχάς είς άπώλειαν. Δέν συγκινούνται οὔτε από άγῶνας τοῦ παρελθόντος οὔτε διά τήν μελλοντικήν τύχην τοῦ μαρτυρικοῦ ήμῶν άγῶνος, αλλά προσφέρουν άφειδῶς εκδούλευσιν είς τούς έχθρούς τής πίστεώς μας.

'Αδελφοί και τέκνα έν Κυρίῳ:

Τό νόημα τής έορτῆς τῶν Χριστουγέννων είναι θυσία και προσφορά είς τό έργον τοῦ επί γῆς ένανθρωπήσαντος Θεοῦ. 'Ως οίκοδόμοι τής 'Εκκλησίας «επί τῷ θεμελίῳ τῶν 'Αγίων Προφητῶν και 'Αποστόλων» ᾶς προσφέρωμεν και ήμεῖς κατά δύναμιν πρὸς οίκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ είς τήν προσπάθειαν τής άγωνιζομένης 'Εκκλησίας έν ταπεινώσει και εϊλικρινῇ άγάπῃ μέ πλήρη κατανόησιν τῶν εύθυνῶν μας, ίνα λάβωμεν τόν μισθόν ως ᾶξιον έργάται τοῦ άμπελῶνος τοῦ Κυρίου.

'Η δέ χάρις και τό έλεος τοῦ δι' ήμᾶς νηπίασαντος Θεοῦ εἴη μετά πάντων ήμῶν. 'Ο Αὐτός δέ Κύριος δώη και τόν επί θύραις νέον ένιαυτόν τής χρηστότητος Αὐτοῦ 1987 σωτήριοι, εἰρηνικόν αἷσιον έν πᾶσι και πλούσιον έν άγάπῃ και έργοις αγαθοῖς.

Διά τήν 'Ιεράν Σύνοδον

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος

'Ο 'Αθηνῶν Χρυσόστομος

Πρόεδρος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ**

ΕΔΡΑ: Κορυδαλλός, Αθήνας & Κρήτης 1
τηλ. 4956.719

Έν Κορυδαλλῷ τῇ 1/14/1/1987

Ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΙΩΝ 1987

Τοῖς εὐλαβεστάτοις Ἱερεῦσι καὶ τῷ εὐσεβεῖ Πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

(Ἀναγνωσθήτω ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς)

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ λίαν ἀγαπητά,

Εἰρήνῃ ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, παρὰ τῆς ἐμῆς δέ μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Τὴν 6/19 Ἰανουαρίου 1987 ἡ Ἁγία Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἄγει, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἑορτολόγιον, τὴν πανσέβαστον καὶ πανίερον Δεσποτικὴν ἐπέτειον τῶν Ἀγίων Θεοφανίων, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις» καὶ ἐπεφάνη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν Μονογενῆ Υἱόν Του καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ ἰδῶσι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» καὶ γνωρίσωσι τὸν Πατέρα, τὸν Υἱόν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ πιστεύοντες καὶ προσκυνούντες τὸν Τριαδικὸν Θεόν, εὕρωσι τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν. Διό, καλοῦνται καὶ Ἐπιφάνια.

Κατὰ τὴν ἀληθῶς πανέορτον ταύτην ἡμέραν, ὃ ἐν Σπηλαίῳ τεχθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθεὶς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, βαπτισθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡγίασε τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων, ἔθαψε εἰς τὰ ρεῖθρα αὐτοῦ, πᾶσαν ἁμαρτίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς πλανωμένους ἔφερεν εἰς τὴν ἀληθῆ θεογονσίαν, ὅπως ψάλλει καὶ ὁ ἱερός ψαλμωδός: «Τὰ ρεῖθρα ἡγίασας τὰ Ἰορδάνεια, τὸ κράτος συνέτρεψας τῆς ἁμαρτίας, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν... καὶ ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος».

Ἡ ἐποχή, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν παρ' ὅλας τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἰδίως τῆς Τεχνολογίας, εἶναι ἐποχὴ ψυχικῆς καταθλίψεως. Ἄγχος βαρύνει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἀνεζήτησαν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν φθαρτὸν καὶ ἐφήμερον ὕλικόν πλοῦτον καὶ ἠγγόησαν τὸν ἄφθαρτον καὶ αἰώνιον πνευματικόν πλοῦτον, τὸν ἀποτεθησαυρισμένον εἰς τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς καὶ ἀληθείας, τὰς ὁποίας ὁ

θεάνθρωπος Ἰησοῦς μετὰ παρρησίας ἀκαταγωνίστου διεκήρυξε καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐκουσίως ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ «τὴν ἡμῶν σωτηρίαν».

Τέκνα μου, περιπόθητα,

Ἐπ' ὑπάρχει τρόπος - ὁ μόνος καὶ ἀδάπανος - ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ἄγχος καὶ τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα. Μᾶς τὸν προσφέρει ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανίων. Μᾶς τὸ ὑποδεικνύει ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος, ὁμιλῶν διὰ τὴν θείαν Ἐπιφάνιαν, βροντοφωνεῖ: «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα, ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως, καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι...» (Τίτ. β 11-12, γ 4-7).

Ἄς ἐπωλεθῶμεν, λοιπόν, τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ εὐλογημένης εὐκαιρίας. Φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ φῶς ταύτης, νὰ ἀνακαινισθῶμεν ἠθικῶς, ν' ἀπαρνηθῶμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰς ψυχοκτόνους κοσμικὰς ἐπιθυμίας καὶ ν' ἀναλάβωμεν τὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ σὺν φροσύνῃ, ἡ δικαιοσύνῃ καὶ ἡ εὐσέβειᾳ, κατὰ τὸν Παῦλειον λόγον καὶ ἐν γένει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐπιφέρουν τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν καὶ ψυχικὴν γαλήνην τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐγγυῶνται τὴν ἁρμονικὴν καὶ εἰρηνικὴν συμβίωσιν αὐτῶν ὡς ἀτόμων τε καὶ λαῶν.

Ὁ ἀνατείλας νέος Ἐνιαυτός τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1987 ἔστω φορεὺς ταύτης καὶ μεστός θείων Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν, διὰ τὴν πολυπαθὴ Ἱεράν ἡμῶν παρεμβολὴν καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα.

Τὸ καθῆκον παντός ὀρθοδόξου χριστιανοῦ διαγράφεται ἐπιτακτικόν: νὰ τιμᾷ τὴν πανέκλαμπρον Ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Θεοφανίων, δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς γνησίους ὀρθοδόξους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τὸ ἱερόν προνόμιον νὰ εἴμεθα οἱ προασπισταὶ καὶ φύλακες τῆς ἀκαινοτομήτου καὶ ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὸ καθῆκον τοῦτο τυγχάνει περισσότερον ἐπιτακτικόν. Διὸ ἀπὸ μακροῦ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, τελεῖ, τὴν ἐορτὴν ταύτην μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην εὐλάβειαν καὶ λαμπρότητα, ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ τὸ Ἐξωτερικόν.

Οὕτω καὶ ἐφέτος ἐν Πειραιεῖ, θὰ τελεσθῇ ἡ Πάνσεπτος Ἑορτὴ ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μὲ τὸ ἀκόλουθον πρόγραμμα:

Τὴν πρωΐαν θὰ τελεσθῇ ἡ θεία πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἀποστό-

λου φιλίππου (Ἰ. Ανδριανού 20), λειτουργούντων καὶ ἀρχιερέων. Μετὰ τὸ πέρας ταύτης, περί ὥραν 10 π.μ., θὰ ἐκκινήσῃ Ἱερά πομπή, ἡ ὁποία, προεξαρχούσης τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, πορευομένη ἐπὶ τῶν ὁδῶν Θηβῶν καὶ Ἑθνικῆς Ἀντιστάσεως, τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ προπορευομένων τῶν Ἐξαπερύγων, Λαβάρων καὶ Σημαιῶν καὶ τῆς Μουσικῆς «μπάντας», θὰ κατευθυνθῇ εἰς τὸν παρὰ τὸ Ἐμποροναυτιλιακὸν Κέντρον χώρον τῆς Ἀκτῆς πρώην «Ρολοῖ» ὅπου τὴν 11 ὥραν, ἀπὸ εἰδικῆς ἐξέδρας, θὰ τελεσθῇ ὁ Ἁγιασμός τῶν ὑδάτων διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιρίου καὶ Ζωποιοῦ Σταυροῦ, παρουσία τοῦ Δημοτικοῦ Ἀρχοντος καὶ λοιπῶν ἐπισήμων.

Ὅθεν, καλεῖσθε, ὅπως ἄθροοι καὶ περιχαρεῖς, δώσητε τὸ «παρών». Νὰ προσέλθῃτε ἅπαντες σύν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, διὰ νὰ προσκυνήσωμεν «Πατέρα,

Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον». Νὰ διακηρύξωμεν τὴν ἀκράδαντον πίστιν ἡμῶν εἰς τὸ ἐν Τριάδι Ἐνα Ἀληθινόν Θεόν καὶ τὴν ἀκλινῇ προσήλωσιν ἡμῶν εἰς τὴν ἀκραιφνῇ Πατρῶαν Εὐσέβειαν, καὶ νὰ συμμετάσχωμεν νοερῶς εἰς τὸ διὰ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων «λουτρόν παλιγγενεσίας», πρὸς δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καὶ τῆς μαρτυρικῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

+ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ΓΟΧ
Γερόντιος

Κοινοποιήσις

Εἰς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΚΑΛΕΙΣ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΩΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ & ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ γνωστός παλαιόθεν Ναὸς τῆς «Ἀγίας Μαρίνης» ἐν Καλλιπόλει Πειραιῶς τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ παλαιμάχου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Ἱ. Ἀγγελόπουλου, Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ., λειτουργῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως «Ἀγίας Μαρίνης» ἐν Καλλιπόλει Πειραιῶς τῆς ὑπὸ ἀγῶνος των παλαιοημερολογιτῶν καὶ μεγάλας ἀληθῶς ὑπηρεσίας προσενεγκῶν κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας τούτου.

Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ἐν Π. Φαλήρῳ (ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πρωτέως 88) Ναὸς τῆς «Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης», ιδιοκτησίας τῆς ἀειμνήστου ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς Φωτεινῆς ἢ Φώτῃς Τσίγκου, μοναχῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε δωρηθεῖ ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ Γενικὸν Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀλλὰ, παρεμβάντων τῶν κληρονόμων τῆς δωρητρίας, μετὰ τὸν θάνατόν της, ἀνέκυψε διένεξις μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ Σωματείου.

Ἦδη, διευθετηθείσης τῆς διενέξεως, μετὰ τὰς δραστηρίους ἐνεργείας τοῦ Προέδρου τοῦ Σωματείου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου καὶ μετὰ τὴν ἐνεργὸν συμπράξασιν τοῦ νομικοῦ συμβουλίου κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλου, ὁ Ναὸς κατέστη ιδιοκτησία τοῦ Σωματείου καὶ ἐτέθη, εὐδοκοῦντος, εἰς λειτουργίαν, πρὸς

ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς περιοχῆς.

Ὡς ἐφημέριος ἐποποθετήθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Γεροντίου ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος κριθεὶς κατάλληλος διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ πνευματικὴν οἰκοδομήν τοῦ νέου ποιμνίου.

Ἐκφράζοντες, ὅλη ψυχὴ καὶ καρδίᾳ, τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τὸν Ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, διὰ τὴν Χάριτι Θεῆς ἐνδυνάμωσιν τῆς Θεοφυλάκτου Μητροπόλεως του, καὶ εἰς τὸν πανοσιολογιώτατον π. Χριστόφορον, εὐχόμεθα ὅπως οὗτος, μετὰ τὴν Εὐλογίαν τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Παναγίας, ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν νέαν του δυσχερῆ διακονίαν καὶ δικαιώσῃ πλήρως τὰς προσδοκίας τοῦ γεραροῦ πνευματικοῦ του Πατρός καὶ Προϊσταμένου, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας καὶ ἐν γένει τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Συγχαίρομεν καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. διὰ τὴν θεάρεστον ἀπόφασίν του περὶ πνευματικῆς ὑπαγωγῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας εὐχόμενοι πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθοδωρίαν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

**ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΛΑΜ-
ΠΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΝ ΕΤΕΛΕΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΠΕΙΡΑΙΑ Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΙΦΑΝΙΩΝ,
ΠΑΡΟΥΣΑ, ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ
ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΠΙΣΤΩΝ.**

Τὴν Δευτέραν, 6ην Ἰανουαρίου 1987, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἐτελέσθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, τῇ εὐλαβεῖ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἀρτίᾳ διοργανώσῃ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, ἡ πάνσεπτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

Ἡ θεία λειτουργία ἐτελέσθη πανηγυρικῶς εἰς τὸν πλήρη πιστῶν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, προεξάρχοντος τοῦ Παναγ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, καὶ τῶν εὐλαβεστάτων πανοσολ. ἀρχιμανδρίτου Μεθοδίου Δεσποτίδου, αἰδου. ἱερέως Καλλινίκου Μουράτογλου καὶ ἱερολ. διακόνου Γερωντίου Λουδάρου.

Περί τὴν 10ην ὥραν, περατωθείσης τῆς θείας λειτουργίας, ἐσχηματίσθη ἱερὰ πομπή ἐκ χιλιάδων πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ἡ Ἱερὰ καὶ Ἁγία ἡμῶν Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου παισιωμένη ὑπὸ πολυπληθοῦς Ἱερατείου καὶ συνοδευομένη τιμητικῶς ὑπὸ ἀνδρῶν τοῦ 2ου Ἀστυν. Τμήματος Πειραιῶς.

Προηγούντο ἡ μουσικὴ «μπάντα» εὐσταλεῖς φουστανελλοφόροι καὶ νεάνιδες ἐνδεδυμένοι μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας «Ἀμαλίας» Σαλαμίνας καὶ Ποντίων. Ἠκολούθουν αἱ μοναχαί, ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, κρατῶσαι μικρὸν λευκὸν Σταυρόν. Τὸ γραφικώτερον Τμήμα τῆς ὅλης μεγαλειώδους καὶ ἐπιβλητικῆς πομπῆς

Ἠκολούθουν ἀντιπροσωπεῖαι διαφόρων Παρατηρημάτων, μετὰ τῶν Σημειῶν των, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, ὁ χορὸς τῶν καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν, καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ Ἱερὰ Λάβαρα, μετὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνας τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς λευκοῦ Κουβουκλίου.

Τελετάρχαι οἱ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίται Ἀνθίμος Καραμήτρος Χρυσόστομος Βάρκας καὶ Ἀκάκιος Χαλίκος. Τὴν γενικὴν τελεταρχίαν εἶχεν ὁ πανοσιολ.

ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος.

Ἡ Ἱερὰ Πομπή, πορευόμενη ἐπὶ τῶν ὁδῶν Θηβῶν καὶ Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, κατηυθύνθη εἰς τὸ παρὰ τὸ Ἐμποροναυτιλιακὸν Κέντρον (τὸ πρῶην «Ρολοί») χώρον τῆς Τελετῆς τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ὁ ὁποῖος ἐπλεεν εἰς τὴν Κυανόλευκον. Ἐκεῖ ἀπὸ σημαιοστολιστοῦ μεγάλης Ἐξέδρας, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, περί ὥραν 11ην, ἔλαβε χώραν ἡ Ἱεροτελεστία τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων προεξάρχοντος τοῦ Μητρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, Ἀστορίας κ. Πέτρου, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου, Οἰνός κ. Μαθαίου, Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου.

Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνέγνωσεν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας. Ὁ Τίμιος καὶ Σεπτὸς Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καταδύθη διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας καὶ Ἀστορίας καὶ ἀνεδύθη ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Α. Ἀνδριανοπούλου, τοῦ βουλευτοῦ κ. Η. Βουγιουκλάκη καὶ τοῦ Γεν. Ἀστυν. Διευθυντοῦ κ. Παντελάκη, ἐνῷ ἡ μουσικὴ «μπάντα» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἐπαίνιζε χαρμολύνως!

Ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος, ὠμίλησε καταλλήλως περὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς (ὁ λόγος του καταχωρίζεται κατωτέρω) καὶ ὑπαχάρισται τοὺς τιμήσαντας ταύτην: κ.κ. Δήμαρχον, Βουλευτὰς καὶ λοιποὺς ἐπισήμους, τὰς Ἀστυνομικὰς καὶ Λιμενικὰς ἀρχὰς διὰ τὰ ληφθέντα μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ τὸν Ὑπουργόν τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ἀλεξανδρῆν, διὰ τὴν διάθεσιν τῆς μουσικῆς «μπάντας» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Οὕτω ἔληξεν μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν ὑπὸ τῆς μουσικῆς «μπάντας» τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου ἡ ἱερωτάτη καὶ σεβασμιωτάτη Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρις, ἐνῷ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακλύσει τὴν ἀκτὴν ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας πλαισιούμενοι ἀπὸ πλῆθη Ὁρθοδόξου λαοῦ ἐμπροσθεν τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς, κατέρχονται διὰ τὸν Ἀγισμὸν τῶν ὑδάτων.

Ὁ χορὸς τῶν Μοναζουσῶν ἱερὰ παράταξις, τὸ κλέος καὶ τὸ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος

Ἡ ἡγεσία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ κλήρου καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ κατευθύνεται εἰς τὸν
χώρον τῆς καταδύσεως

Στυγμιότυπον μετὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐκκίνησιν τῆς πομπῆς τῶν Θεοφανείων

Εύσταλείς Νέοι καὶ Νέαι με τὰς ἐθνικὰς μας ἐνδυμασίαις κατέρχονται εἰς τὸν χώρον τῆς Ἱερᾶς καταύσεως

καί πολύ πέραν ταύτης, διαγκωνίζων καί διαγκωνιζόμενος, ἐσκίρτα ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, ἀγωνιστικὸν πάθος, καί ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, διὰ τὰ μεγαλεία τῆς ἀκαينوμήτου Ὁρθοδόξιας, τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καί ἐπέστρεψαν διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ εὐκτάκτως ἀκολουθήσαντες τὴν Ἱερὰν Πομπήν μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου.

Τὴν Ἱερὰν Τελετὴν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ: Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Ἀνδριανόπουλος, οἱ Βουλευταὶ κ.κ. Ἡ Βουγιουκλάκης, Ι. Κατσιγιάννης, Γ. Μπουγᾶς, Ν. Ψαρουδάκης, καί Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ Γεν. Ἀστυν. Δ/τῆς κ. Παντελάκης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Γ. Στρατηγός, οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι κ.κ. Ἀγραπίδης καί Χάβιαρης, ὁ Διοικητὴς τοῦ 2ου Ἀστυν. Τμήματος Πειραιῶς, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Τροχαίας Πειραιῶς, ὁ πρῶν Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μπουζίκας, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξοῦ Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Ι. Ἀγγελόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Λιμενικῆς Ἀστυνομίας, ὁ ἀνθ/ρχος λιμ. κ. Θωμόπουλος, ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμήτσος, ὁ κ. Χ. Χαλβατζῆς, ὁ πολιτευτὴς κ. Β. Κωστάκος, οἱ σύμβουλοι τοῦ Γεν. Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Χ. Καλιανιώτης καί Α. Νικολόπουλος, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ κ. Μ. Αὐγουλέας κ.ἄ.

Αἰσθανόμενοι καί ἡμεῖς Ἱερὰν ὑπερῆφάνειαν διὰ τὴν λαμπρὰν πράγματι ἐπιτυχίαν τῆς πανενδόξου Ἑορτῆς, τελεσθείσης μετ' ἁληθοῦς ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας καί παραδειγματικῆς εὐταξίας, ἀπευθύνομεν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιον, ὁ ὁποῖος, ὡς κυριάρχης Μητροπολίτης εἶχε τὴν εὐλαβὴ πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως ταύτης.

Πᾶς ἔπαινος ἀνήκει εἰς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἀρτίαν διοργάνωσιν ἀρχιμανδρίτην Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, τὸν ἱερολ. διάκονον Γερρόντιον Λουδάρον καί τὸν νομικὸν σύμβουλον κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, οἱ ὁποῖοι, φιλοτίμως, ἀόκνως καί εὐμεθόδως ἐργασθέντες, ἐπραγματοποίησαν τὴν λαμπρὰν ὄντως ἐπιτυχίαν.

Τέλος, ἔπαινος ὀφείλεται εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, κληρικοὺς καί λαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀθρόοι καί περιχαρεῖς προσῆλθον, μετὰ πίστεως καί εὐλαβείας καί ἐφέτος εἰς λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ Ἐπιφανέντος Θεοῦ καί διεδήλωσαν τὴν ἀκλό-

νητον, προσήλωσίν των εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδόξian καί τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον αὐτῆς, τὸ Ὁρθόδοξον καί Πάτριον. Ὁ λόγος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου: «

«Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις. Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καί τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομίλει»

Ἡ Ἐκκλησία κατὰ ταύτην τὴν μεγαλειώδη ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων πανηγυρικῶς ἐκφράζεται διὰ τοῦ ΣΗΜΕΡON, πολλάκις τούτου ἐπαναλαμβανομένου εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ ἁγιασμοῦ, προσιδιάζουσα ἅμα ἐμφαντικῶς καί τό, «ΣΗΜΕΡON ἡ Ἱερὰ καὶ μεγαλόφωνος τῶν Ὁρθόδοξων πανήγυρις ἀγάλλεται».

Ἄξιον προσοχῆς τυγχάνει τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅτι ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξόχων τῆς παρουσίας ἡμέρας, ἰδιαίτερα μνεῖα γίνεται περὶ ὀρθοδόξου πανηγύρεως μεγαλοφώνως ἀγαλλομένης. Τὸ νόημα τῶν λεγομένων δηλοῖ ὑπόθεσιν ὀρθοδόξου πανηγύρεως, μόνης δικαιουμένης τὸν ἑορτασμόν, ὡς διατηρούσης ἀνόθευτον καί ὁλόκληρον τὴν Ἱερὰν παράδοσιν.

Ἐχει δέ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ ὑπόθεσις καί χρονικὴν τοποθέτησιν διὰ τοῦ ΣΗΜΕΡON διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐξ' Ἀγίου Πνεύματος αἰωνοβίως νομοθετεῖ καί ὀριοθετεῖ. Πᾶσα δέ ἀλλοίωσις ἢ ἀλλαγὴ εἶναι ἔργον ἀνθρωπίνης παρεμβάσεως καί ἐλέγχει διὰ τοῦ ἀνοσίου ἔργου τῆς ἐλλειπῆς τὴν «κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν», καί κατ' ἐπέκτασιν τὴν Ἱερὰν παράδοσιν.

Ἡμεῖς, στοιχοῦντες τῇ ἐντολῇ «μὴ μέταιρε ὄρια ἃ οἱ Πατέρες σου ἔθεντο» ἑορτάζομεν ἐκ παραδόσεως ΣΗΜΕΡON τὴν ἐπέτειον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ θείας Ἐπιφανείας. Ἑορτάζωμεν τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀνθρώποις τύποις καί οὐσίᾳ ὅχι «κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων οὐτε κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου», ὡς διαλέγεται ὁ Παῦλος, ἀλλὰ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν ἐντολήν τῶν Πατέρων.

ΣΗΜΕΡON ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία! Πρὸ ἡμερῶν ἑώρτασαν οἱ ἄνθρωποι.

Ἑορτάζωμεν συμφώνως πρὸς τὸ ἀπὸ αἰώνων καθαγιασμένον πατροπαράδοτον ἑορτολόγιον, μὴ προκρίναντες ὑπὲρ τὴν Πατερικὴν ἐντολήν τὴν χρονομετρικὴν δῆθεν ἀκρίβειαν.

Ἐπιγραμματικῶς ἑορτάζωμεν ΣΗΜΕΡON Θεοφάνεια ἐν πανδῇ τῇ τελετῇ ὡς καθεστώς ἐκκλησιαστικὸν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, λαβόντες τὴν ἐντολήν ἐκ τῶν πρωτοπόρων ἀγωνι-

στών της ευσεβείας, οί οποίοι πρώτοι ἀντέταξαν τὸ «ΟΧΙ» τὸ ἔτος 1924 κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν κατάλυσιν αἰωνίων θεσμῶν, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν ταυτόχρονον συνεορτασμόν μετὰ τῶν φράγκων τῆς δύσεως.

Προεῖδον οἱ Πατέρες οὗτοι τὸν δούρειον ἵππον ὅστις δολίως ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ σχῆμα τῆς διορθώσεως δῆθεν χρονομετρικῆς ἀνακρίβειας, εἰς τὴν οὐσίαν ὅμως διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἤδη ὁ ἐπάρατος οἰκουμενισμὸς ἐξελθὼν τῆς κρύπτῃς του, τοῦ δουρείου δηλαδὴ ἵππου, ἐνεργεῖ δραστηρίως εἰς τὸ Π.Σ.Ε. μὲ τὴν συμπροσευχὴν καὶ τὰ συμπόσια ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν διὰ τὴν τελικὴν ἄλωσιν τῆς ὀρθοδοξίας.

Τοῦτο ἐννοήσαντες οἱ ὡς ἄνω ἀγωνισταὶ Πατέρες ἀνεβόησαν τὸ «Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου». Ἡμεῖς δὲ κληρονόμοι τῆς ἐκείνων εὐσεβείας κατηξιωμένοι, συνεχιζομεν τὸν θεσμόν τῆς σημερινῆς τελετῆς χάριν ὁμολογίας, διανύοντες τὸ 63ον ἤδη ἔτος τοῦ ἀγῶνος διὰ μέσου διωγμῶν, ἀντιξοοτήτων καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν ἐξωθεν καὶ ἔσωθεν.

Θεῖα ὅμως συνάρσει καὶ χάριτι, ἰστάμεθα οἱ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα «ὕπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν»

Τοῦτου ἕνεκεν, πρὸς τὸν ἐνδυναμοῦντα ἀείποτε ἡμᾶς Θεὸν στρέφοντες τὸν λόγον, τὸν καὶ κατὰ τὸ παρόν ἔτος καταζώσαντα ἡμᾶς τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν, δεόμενοι Αὐτοῦ ὅπως ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ καὶ κλητῇ ἑορτῇ

τῶν φώτων ἐξαποστείλῃ οὐρανόθεν τὸν Θεῖον φωτισμόν εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Θεόν τῶν Πατέρων μας, ἵνα ἡ παρούσα ἑορτὴ τῶν φώτων ἑορτάζηται ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ της. Φῶς καὶ φωτισμός.

Πρὸς δὲ τὸ ἑορταστικόν πλῆθος τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, τὸ συνελθόν εἰς τὸ παρόν προσκλητήριον ἀπευθυνόμενος, ἐπεύχομαι μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων.

Ἰδιαίτερος δὲ ὅλως πρὸς τοὺς τιμήσαντες τὴν ἱεράν τελετὴν διὰ τῆς παρουσίας τῶν Ἀξιότιμου κ. Δημάρχου, Ἀστυνομικῶν καὶ Λιμενικῶν Ἀρχῶν, Ἐκπροσώπου Ὑπουργοῦ Ἐμπ. Ναυτιλίας, Βουλευτῶν κατ' ὄνομα καὶ ὅσων ἄλλων ἀξιότιμων κυρίων τὴν ὑψηλὴν παρουσίαν δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν ἀπευθύνομεν εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς διαπύρους ὑπὲρ υγείας, μακροημερεύσεως καὶ εὐδοκίμησης εἰς τὸ ἔργον των διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ πρόοδον τῆς χώρας μας.

Ὅμοίως καὶ εἰς τοὺς συντελεστάς εἰς τὴν λαμπράν ταύτην ἐπιτυχίαν, ὡς καὶ πάντας τοὺς μοχθήσαντας εἰς τὸ ἔργον ἀπευθύνομεν ἰδιαίτερας εὐχαριστίας, εὐχόμενοι τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀντιμισθίαν.

Ἐν κατακλείδι δὲ εὐχόμεθα πρὸς πάντας τὸ νέον ἔτος τῆς τοῦ Κυρίου χρηστότητος 1987 πλήρες χάριτος, εὐλογιῶν καὶ φορὸν παντός ἀγαθοῦ.

Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῆς καταδύσεως ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Α. Ἀνδριανόπουλος, ὁ Μακαριώτατος καὶ μέρος τῆς ἱεραρχίας.

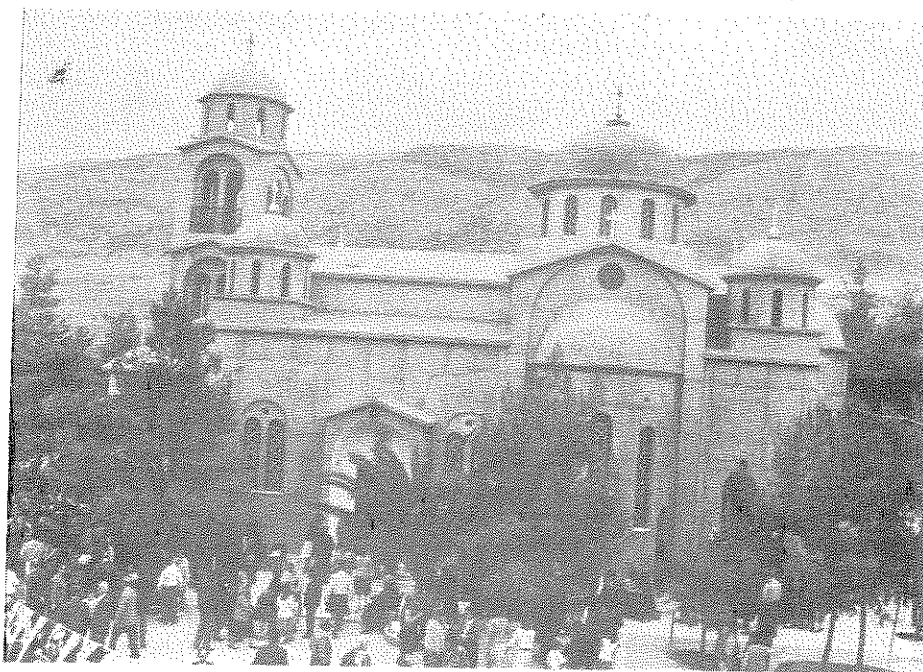
Στιγμιότυπον μέρους τῆς ἱεραρχίας μας εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως

ΕΓΚΑΙΝΙΑ Ἱ. ΝΑΟΥ

Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐγένοντο μετάπασης μεγαλοπρεπείας καὶ ἀφθόνου κοσμοσυρροῆς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων καθιερωθέντα ἐπ' ὀνόματι τῆς

Γεννήσεως Θεοτόκου (8 Σεπτεμβρίου) καθ' ἣν ἡμέραν καὶ πανηγυρίζει ἡ Μονή.

Ἡ ἀδελφότης τῆς Μονῆς ὡς γνωστόν τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πατρότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ὁ ἐγκαίνιασθῆς μενολοπρεπὲς ναός

τῆς Ἐκκλησίας μας κ.κ. Χρυσοστόμου.

Πλέον τῶν 3000 ὑπολογίζεται ὁ ἀριθμός τῶν προσελθόντων φιλεόρτων προσκυνητῶν πού εἶχαν κατακλύσει ἀσφυκτικῶς ὅλον τὸν ὑπαίθριον χῶρον τῆς Μονῆς καὶ μὲ κατάνυξιν παρηκολούθουν τὴν ὥραϊαν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων μέχρι τῆς 12.30 μεσημβρινῆς ὥρας ἀκόπως.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν παρεκτός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οἱ Μητροπολίται κ.κ. Ἀστορίας Πέτρος, πρῶην Εὐρύπου κ. Παΐσιος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίος, Δημητριάδος κ. Μάξιμος, Πενταπόλεως Καλλιόπιος καὶ Οἰνός κ. Ματθαῖος. Δεκαπεντάς δέ ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων τῆς περιοχῆς καὶ ἐκ Θεσσαλονίκης ἐπλαισίωσαν τοὺς λειτουργοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ καλλίφωνοι ἱεροψάλται ἐμελῶδουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἐτίμησαν ἐπίσης τὴν τελετὴν οἱ κ.κ. Δήμαρχοι Μεγάρων, Ἐρυθρῶν καὶ Βιβλίων μετὰ τῶν Δημ.

Συμβουλίων τῶν ὡσαύτως τὰ προεδρεῖα τῶν Ὁρησκ. Κοινοτήτων Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης, Κατερίνης καὶ Σερρῶν μετὰ τῶν ἐκκλησιασμάτων καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς πόλεως Μεγάρων.

Εἰς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα μετὰ τὴν διανομὴν τῆς εὐλογίας τῶν ἐγκαίνιων παρετέθησαν κεράσματα καὶ ἐκτεταμένη τράπεζα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸ τέλος ἠυχήθη εἰς τοὺς προσκυνητὰς τὸν πνευματικὸν ἐγκαταστροφὴν τῶν καρδιῶν ἐπικαλεσθεῖς τὴν ἄνωθεν εὐλογίαν καὶ βοήθειαν δαφιλῇ ἐπὶ πάντας καὶ τὸν θεῖον φωτισμὸν εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ παντός ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτω ἔλαβε πέρας ἡ ἀναμνηστική τελετή.

+ Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος

Ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῶν ἁγίων λειψάνων. Θὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ στὴν μνήμην τοῦ κόσμου ἡ λαμπρότης τῆς ἱερᾶς τελετῆς.

Τὸ πλῆσιμο τῆς Ἁγίας Τραπέζης

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΥΡΩΝ ΛΥΚΙΑΣ, Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου ὠρίσεν ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας νὰ εορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὰ Πάταρα Λυκίας περὶ τὸ 300 μ.Χ. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, Μαξιμιανοῦ καὶ Μεγ. Κων./νου τῶν Βασιλέων.

Μεγάλωσε ὁ ἅγιος καὶ ἀνδρώθηκε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ δὲ κατὰ σάρκα ἀδελφός τοῦ πατρός τοῦ Ἐπίσκοπος Πατάρων, καὶ αὐτός φέρων τὸ ὄνομα Νικόλαος, ἦταν ὁ πνευματικός του πατήρ καὶ ποδηγέτης. Κατὰ τὰ νεανικά του χρόνια ἐτρύφα εἰς τὰς ἁγίας Γραφάς καὶ ἔζη ζωὴν ἀγνήν καὶ σώφρονα. Ἐφαίνετο παιδιόθεν ὅτι θὰ γίνῃ διάσημος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διότι ἦτο τέκνον προσευχῆς καὶ νηστείας τῶν πλουσίων καὶ χριστιανῶν γονέων του. Τὸ βρέφος Νικόλαος ἅμα τῇ γεννήσει του ἠρνεῖτο νὰ θυλάσῃ μητρικὸν γάλα κατὰ τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ἀλλὰ μόνον ἅπαξ κατὰ τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, σημεῖον τῆς ἀγιότητός του.

Ἀφοῦ ἠνδρώθη, βλέπων ὁ Ἐπίσκοπος τὴν κατὰ

χάριν προκοπὴν τοῦ νέου, τὸν ἐχειροτόνησεν διάκονον καὶ κατόπιν πρεσβύτερον καὶ παρέμεινεν ἐν προσευχῇ σώφρων, νηφάλιος, ὅπως τὸν θέλει ὁ ἅγιος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τιμ. Α2 ἐπιστολὴν του: «δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον διδασκικόν».

πληρῶν ὁ Ἅγιος οὕτω τὰ Παύλεια ὡς ἄνω γεγραμμένα.

Ὡς πρεσβύτερος ἔκαμε ἔργον θαυμαστόν ἐν τῇ πόλει του, καὶ ἦταν ὁ «δακτυλοδεικτούμενος» παρά πάντων. Ἐπὶ ἓνα χρονικὸν διάστημα ἀναχωρῶν ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους τὸν ἄφησεν Ἐπίτροπον τοῦ θρόνου του. Καὶ ὄχι μόνον διοίκησεν τὴν Ἐπισκοπὴν μὲ σύνεσιν καὶ ἀκάματον ζήλον, ἀλλὰ ὡς καλὸς Ἐπιτηρητής καὶ Ἀρχιμανδρίτης, διὰ τὴν Μονὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς πνευματικὸς πατήρ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ζῶν διηνεκῶς, ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ ἔλαβεν οὐράνια χαρίσματα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἑκδήλα σ' ὅλον τὸν κόσμον. Μετὰ τὴν ἐκδημίαν τοῦ ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας ἐγένεν Ἐπίσκοπος ὁ Νικόλαος κατὰ θαυματουργικὸν τρόπον τῇ ὑποδείξει καὶ ἐντολῇ τοῦ Παντοκράτορος.

Κινούμενος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπετέλεσαν θαύματα, καὶ ἄς μνημονεύσωμεν ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ ὠρισμένα ἐξ αὐτῶν.

Α. Σε ἐποχὴν λιμοῦ καὶ σιτοδείας, φρόντισε μὲ τὰς προσευχάς του νὰ προσορμήσῃ σκάφη ἔμπορα μὲ σίτον γιὰ ἄλλους μεμακρυσμένους λιμένας, εἰς τὸν λιμένα τῶν Μύρων, πρὸς ἀγαλλίασιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου του.

Β. Τρεῖς ἄνδρες εἰς τὰ Μύρα καταδικασθέντες δι' ἀποκεφαλισμοῦ παρὰ τοῦ ἀδίκου ἐπάρχου Εὐσταθίου, ὡς ἀνατροπείς τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς τάξεως, ἐσώθησαν, τῇ παρεμβάσει τοῦ ἁγίου, πατρός Νικολάου ὁ ὁποῖος ἤρπασεν τὴν σπάθην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ στρατιώτου, ἐτοίμου διὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν.

Γ. Οἰκογένεια πλουσίου, ἀλλ' ἐκπεσόντος, εὐρισκομένη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἡθικοῦ κρημνοῦ, ἐσώθη, τῇ παρεμβάσει τοῦ ἁγίου. Αἱ τρεῖς θυγατέρες, ἀνυπανδραὶ οὔσαι ἐνυμφεύθησαν κατὰ τρόπον θαυμαστόν, χάρις στὴν κρυφὴν παρέμβασιν τοῦ ἁγίου Πατρός. Τὰ 900 χρυσὰ φλωρία, πού τοὺς ἔδωσε, ἐν

«κρυφῶ καὶ παραβύστω, ὁ ἅγιος ἔκαναν τὸ θαῦμα καὶ τὴν ἀποτροπὴν ἐκ τοῦ ἠθικοῦ ξεπεσμοῦ τῶν Τριῶν Παρθένων.

Ἀλλὰ ἄς σταματήσῃ ἡ στήλη αὕτη, καταγράψουσα καὶ ἕτερα, καὶ ἄς μνημονεύσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ ἁγίου Πατρός εἰς τὴν Ἀ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ἡ ἠθικὴ καὶ ἁγία προσωπικότης τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐπεσημάνθη ἀπὸ τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον, ὡς ἀκολουθῶς:

Βλέπων ὁ Νικόλαος τὴν θρασυτητα καὶ τὸ μένος τοῦ Ἀρείου κατὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἠγανάκτησε, καὶ ὠρθώθη, ραπίσας τὸν Ἀρειον! Αὐτός, τότε ἐζήτησεν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἁγίου παρὰ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Σύμφωνα μετὰ τὴν Βυζαντινὴν νομοθεσίαν ἔπρεπε ὁ Νικόλαος νὰ ὑποστῇ φοβερὰν «κύρωσιν» διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς του. Ἀλλὰ τῇ παρεμβάσει τῶν ἄλλων ἁγίων Πατέρων, ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακάς! Ἐκεῖ περίλυπος ὁ Ἅγιος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ ἅγιος Συναξαριστής ὁ Ὅποιος τοῦ ἐχάρισεν ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἀρχιερατικὸν ὠμοφόριον. Αὐτὸ τὸ πασιφανὲς θαῦμα ἐνεποίησεν μεγάλην αἴσθησιν εἰς τὸ ἅγιον Κωνσταντῖνον ὁ ὅποιος τὸν ἀπεφυλάκισεν καὶ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Νικολάου αἰτῶν συγχώρησιν, καὶ τὴν βοήθειαν του.

Ἀπέθανεν ὁ ἅγιος ἱεράρχης κατὰ τὸ ἔτος 330 μ.Χ. ὡς ἀναφέρεται καὶ προσετέθη εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων, εὐρίσκεται δὲ Ἐνῶπιος, Ἐνωπίω, ἱκετεύων δι' ἡμᾶς τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ ἀμελεῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων μας.

Θὰ εἶχε τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὴν πληρότητα του ἐάν καταγράψωμεν καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως μας καὶ συνετισμόν μας, ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαός εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν, (νεύσει Θεοῦ) γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἱκεσίας μας.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τρεῖς ἐπίσημοι στρατηγοὶ του διεβλήθησαν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα παρὰ τινός Ἐπιστρόπου ὀνόματος Ἀβλαβίου, ὅτι δῆθεν παρώτρυναν τὸν λαὸν τῶν Ταυφάλων (παρὰ τὴν Τρωάδα) εἰς ἀνταρσίαν κατὰ τοῦ βασιλέως! Ἡ ἀπόφασις ἦταν παρμένη καὶ οἱ τρεῖς στρατηγοὶ ἦταν νὰ ὑποστοῦν τὴν βαρυτάτην ποινὴν παρὰ τῆς βυζαντινῆς Νομοθεσίας. Σὲ ἀπόγνωσιν εὐρεθέντες προσήχοντο πρὸς τὸν Ἀγ. Νικόλαον, ἐν τῇ φυλακῇ, αἰτοῦντες μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν τὴν ἀπολύτρωσιν των. Καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος κατ' ὄναρ ἐμφανισθεὶς εἰς

τὸν Βασιλέα τοῦ ἐγνώρισεν αὐτὴν τὴν κραυγαλέαν ἐπιβουλήν! Ἐπίσης ἐνεφανίσθη καὶ εἰς τὸν συκοφάντην ἀπειλῶντας τον μὲ οἰκτρὸν τέλος.

Πρὸ αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς, ἔμφοβος ὁ Ἀβλάβιος ὠμολόγησεν τὴν πράξιν του, πρὸς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ ὡς συνέπεια, ἦτο ἡ σωτηρία καὶ ἠθικὴ ἀποκατάστασις καὶ τῶν τριῶν Στρατηγῶν!

Κάθε ναυτικός μας, κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολυχρονίου παραμονῆς ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ τοὺς κινδύνους που διατρέχει, ἐπικαλεῖται τὸν ἅγιον Νικόλαον ὁ ὅποιος σώζει τοὺς ἐκ θαλάσῃ διαπλέοντας. Καὶ ἐμεῖς τιμῶντες τὴν ἁγίαν μνήμην του τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐπικειμένους πειρασμούς καὶ δυσκόλους περιστάσεις ψάλλοντες ἐν κατανύξει τὸ δοξαστικὸν ποῦ ἔχει συντάξῃ ὁ ἅγιος ὕμνογράφος, Θεοφάνης.

«Οἱ ἐν νόσοις τὸν ἱατρὸν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ρύστην οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην, οἱ πένητες τὸν θησαυρὸν οἱ ἐν θλίψεσιν τὴν παραμυθίαν»

Ἄς ἱκετεύσωμεν οἱ τε κληρὸς καὶ λαὸς τὸν Μέγιστον ἅγιον Νικόλαον διὰ νὰ τειχίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης προσβολῆς τῶν δαιμόνων, καὶ τῶν δυσπίστων καὶ κακοτρόπων ἀνθρώπων. Γένοιτο

+ Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας
Ἀθανάσιος

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ο Πρόεδρος Πειραιώς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ο Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ (ΚΥΠΡΟΥ) Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Μεταξύ τῶν μεγάλων ἀστέρων τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας εἶναι, ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὁ Ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος, ἐπὶ βασιλέων Μ. Κωνσταντίνου καὶ Κωνσταντίου τοῦ Βυζαντίου τῷ 306-361 μ.Χ.

Μπροστά σ' αὐτὴν τὴν θεῖαν ὑψίστην πατρικὴν φυσιογνωμίαν κύπτομεν τὴν κεφαλὴν μας καὶ τὸν παρακαλοῦμεν ἐκ καρδίας νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σύρῳμεν μερικὰς γραμμὰς διὰ τὴν θεῖαν του μορφήν καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἱερὸν Συμεὼν τὸν Μεταφραστήν. Τὸν διάλεξε ὁ Ὑψίστος, τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα ὅπως εἶχεν διαλέξει τὸν Δαυὶδ τὸν Βασιλέα. Ἐβόσκει καὶ αὐτὸς τὰ ποίμνιά του εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ

γενέτειράν του, ἀλλὰ ἀπὸ παιδί ὁ Ἅγιος ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος διημέρευε καὶ διηνυκτέρευε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἄκουε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φροντίς του ἦτο πῶς θὰ τὸν ἐφαρμόσῃ. Φρόντισε καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ παιδί ἐν τῇ ἀθωότητι καὶ τῇ ἀπλότητι του καὶ τὸ ἐπέτυχεν διότι ἡ θεία χάρις ἢ «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» τοῦ ἔδωσε τίς ὑψηλές αὐτές εὐλογίες. Μ' αὐτὰς τὰς ἀρετὰς τῆς ἀπλότητος καὶ ἀγνότητος φρόντισε νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Κύριόν του ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ τὸ ἐπέτυχεν, συμπληρῶν ἐν ταυτῷ καὶ τὸ «ἀγαπήσεις τὸ πλησίόν σου ὡς σεαυτόν»! Καὶ ἤνοιξε τὴν χεῖρα του καὶ ἔδιδε τὰ πάντα πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὸν ψαλμὸν 111.9 ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

«Ἐσκόρπισεν ἔδωκεν τοῖς
πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ
μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος»
ἢ ἐκεῖνο ποῦ λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὸν νομικὸν (Ματθ. 19.21) Καὶ τὸ μετέτρεψε εἰς πράξιν.

«Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι ψώμισον τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ διάδος πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανοῖς, καὶ δεῦρο ἀκουλούθει μοι».
Καὶ ὠπλισμένος μ' αὐτὰ τὰ ἐπουράνια χαρίσματα δέχεται τὴν ἱερωσύνην καὶ λαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου ἐπιτελῶν θαύματα καὶ σημεῖα, καὶ καθίσταται τελικῶς ἀρχιερεὺς ἀναπληρῶν τὸν Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου ἀποβιώσαντα. Τὸ πνευματικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἀγραμμάτου κατὰ κόσμον πατρός ἀλλὰ σοφοῦ κατὰ Θεόν εἶναι μοναδικόν γιατί ὅλη ἡ τριακονταετής θητεία του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σαφῶς τὸ ἐπισημαίνει. Τὸν ἐχαρίτωσε ὁ Κύριος καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιτελεῖν θαύματα: Σὲ στιγμὲς σιτοδείας καὶ πείνας, ποῦ ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας Κυπρίους, ὁ ἅγιος Σπυρίδων προσευχήθεις, ἔφερεν ὑιέτόν διὰ τὴν σωτηρίαν των. Ὅταν ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἐν τῇ θεῖα του ἀπλότητι διήρχετο μετὰ τῆς συνοδείας του τὸν ὀρμητικὸν ποταμόν, σάν ἄλλος Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ ἔσπευσεν νὰ συναντήσῃ τὸν Ἐπαρχον ποῦ εἶχεν καταδικάσει τὸν φίλον του

εἰς θάνατον διὰ τὸν λυτρώση. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔκανε ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἑπαρχὸν ὁ ὁποῖος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ οὕτω ἡλευθέρωσεν τὸν μελλοθάνατον.

Τὰς προσευχὰς τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἤκουσεν ὁ Κύριος καὶ ἐκονιορτοποίησε τὰ εἶδωλα, τόσον ἐν Κύπρῳ, ὅσον καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Τὸ καταμεῖναν εἶδωλον ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, πού ἐτι παρέμεινεν ὀρθιον, τοῦτο, κατέπεσε τῇ προσευχῇ τοῦ Ἁγίου, τοῦ Πατριάρχου τότε εἰπόντος: «Νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἦλθεν ὁ Μέγας Σπυρίδων καὶ διὰ τοῦτο κατεκρημνίσθη τὸ εἶδωλον».

Σ' αὐτὸν ἐπεφύλαξεν ὁ Κύριος νὰ κατατροπώσῃ τὸν Λόγιον ἀλλ' ἄπιστον Ἀρειὸν εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον μὲ 318 Πατέρες, τῷ 325 μ.Χ. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον Νικόλαον καὶ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν. Τὸ θαῦμα τῆς κεραμίδας πού ἀπεδείκνυν τὸ Τριαδικόν τῆς Θεότητος καταπλήσσει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἁγίους Πατέρας πού παρευρίσκοντο εἰς τὴν Σύνοδον μετὰ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔχει καταγράψῃ ἡ Ἱστορία πού εἶναι ἀπὸ τὰ ἐξαισία θαύματα πρὸς δόξαν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, συνανάρχου Υἱοῦ καὶ Συνανάρχου Πνεύματος Ἁγίου.

Καὶ περαίνοντες τὸν λόγον, ἅς ἐνθυμηθῶμεν τὴν

μετάβασιν τοῦ ἁγίου εἰς τὸ μνήμα τῆς θυγατρὸς του Εἰρήνης τῆς τότε προσφάτως ἀποβιώσασης, πού τὴν ἠρώτησεν.

«Εἰρήνη τέκνον μου πού ἔβαλες τὸ χρυσοῦν κόσμημα τῆς γυναικός;»

καὶ ἡ ἀπάντησις ἐκ τοῦ τάφου:

«Εἰς τὸ τάδε τόπον τὸ ἔχω φυλαγμένο Πάτερ μου»

Αὐτὸς ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἅς θελήσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς νὰ γίνωμεν ἀπλοί, ἀγνοί καὶ εὐμετάδοτοι διὰ νὰ καταξιωθῶμεν νὰ γίνωμεν «θεοὶ κατὰ χάριν» ὅπως λέγει ὁ Παντοκράτωρ:

«Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστέ» (Ἰωάν. Ι. 34)

Ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Σπυρίδων εἰς βαθύ γῆρας προγνωρίσας τὸν θάνατόν του μὲ τὴν βροχὴν τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη ἐξ' οὐρανοῦ αὐτὸς μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καθ' ὃν χρόνον εἰργάζετο μετ' ἄλλων ἐργατῶν εἰς τὸν ἀγρόν. Παρέλαβαν Ἄγγελοι, Κυρίου μὲ θυμιάματα καὶ λαμπάδας τὴν ψυχὴν του, ἡ ὁποία εὐρίσκεται τώρα ἐνώπιον τῆς Παντοδυνάμου Τριαδικῆς Θεότητος, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησεν ὁ ἅγιος ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας.

+ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ
Καλλίνικος

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ

Ἑορτὴν εὐφρόσυνον ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον καὶ ἀποτείνω ὀλίγα λόγια πρὸς τὸ ἀγαπητὸν ἐκκλησίασμα διὰ νὰ διεγείρω τὴν πίστιν του καὶ νὰ ἀνυψώσω τὸ θρησκευτικόν του φρόνημα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ μεγάλου ἁγίου πού μᾶς ἦλθε ἐξ Αἰγύπτου. Αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα Πατάπιος δὲν ἔχει τί τὸ Ἑλληνικόν διότι ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ γονεῖς ἐναρέτους καὶ εὐσεβεῖς καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐδέχθη τὰ θεία νάματα τῆς πίστεώς μας, τὰ ἐνεκολπώθη καὶ ἐγκατέλειπεν πλοῦτον καὶ γονεῖς καὶ ἐτράπη εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου διὰ μείζονα ἀγῶνα καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ οὐράνια χαρίσματα ἐδέχθη, καὶ ὅσον ἐφρόντιζε νὰ κρυσθῇ τὸν ὡραῖον ἀνθρώπου πού ἀπέκτησε ἡ ψυχὴ του, αὐτὰ ἔγιναν φανερά ὅχι μόνον εἰς τοὺς συνασκητάς τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ προπαντὸς εἰς τὸν κόσμον πού ἔτρεχεν νὰ συναντήσῃ τὸν πολύτιμον θησαυρόν.

Αὐτὸ ὅμως, ὡς ἔκρινε ὁ ἅγιος Πατάπιος, δὲν ἦταν ἡ σωστὴ πορεία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ νέος ἀκόμα ὑπάρχων ἀφήνει τὴν ἔρημον καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ ἀγῶνος φθάνει εἰς τὴν Ἐπτάλοφον, Κων/πολιν καὶ προσκολλᾶται εἰς τὸν ναόν τῶν Βλαχερνῶν καὶ ἐκεῖ ἀναπέμπει τὰς εὐχὰς του

πρὸς τὴν Κυρίαν Δέσποιναν, πού νυχθήμερον εὐρίσκεται σάν σέ λιμένα σωτηρίας. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὅσο καὶ ἂν «ἀπέκρυπτε» ἑαυτόν ἡ ἀγιότης του, ὅσημέραι καθίσταται γνωστός ὅπως λέγει ὁ Κύριος καὶ «οἱ λίθοι κεκράζονται» καὶ ἐν ἀπλότῃ καὶ διακρίσει ὡς ἀναγράφει ὁ ἱερός ἱστορικός Συμεὼν ὁ μεταφραστής, ἐπετέλεσεν καὶ θαύματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐχάρισεν ὁ Οὐρανός. Νέος ὁ ὁποῖος εἶχεν πνεῦμα δαιμονικόν ἰατρεύθη ἀφοῦ ὁ ἅγιος ἐζήτησεν πίστιν ἀπ' αὐτόν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐπιτελεῖ τὰ θαύματα καὶ ὄχι αὐτός ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος. Κατόπιν νηστείας καὶ προσευχῆς ἀπεδίωξεν τὸ δαιμόνιον τὸ ὁποῖον κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἔρημον ἀναφωνόν «ὦ συμφορά πού ἔπαθα, ὅπου φθάνεις Ναζωραῖε ἐγὼ διώκομαι καὶ βασανίζομαι» καὶ ὁ ἄλλοτε δαιμονίων κατέφυγεν εἰς τὸν Ἅγιον καὶ προσεκολλήθη εἰς αὐτόν.

Ἄλλο θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκανε ὁ ἅγιος Πατάπιος ἦταν εἰς γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε καρκίνον τοῦ στήθους, καὶ διάσπαρτην νοσηρὰν κατάστασιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ἡ ὁποία ἠνάλωσε τὸν βίον της εἰς ἰατροὺς καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸ χερί τοῦ Ἁγίου ἀφοῦ πρῶτα ἐζήτησεν πίστιν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὸν μοναδικόν Ἰατρόν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων,

Κύριον Ἰησοῦν. Κατόπιν αὐτῆς τῆς ὁμολογίας τῆς ὅλης ἡ περιοχῆ ἡ διογκωμένη τῶν μαστῶν ἀπεθεραπεύθη καὶ ἐδόξασε τὸν Ἰατρὸν ἡ τεθεραπευμένη

Ἐπετέλεσε καὶ ἄλλα θαύματα ὁ ἅγιος, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν συνασκητῶν του, καὶ ὡς φαίνεται ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσαν καὶ εὐρέθη ἀσκητεύων εἰς τὰ Γεράνεια ὄρη τῆς πατρίδος μας πλησίον τοῦ σημερινοῦ Λουτρακίου. Ἡ Ἱστορία ἀρχίζει νὰ σιωπᾷ. Οἱ αἰῶνες διέρρυσαν, καὶ μόνον κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ παρόντος αἰῶνος μᾶς γνωρίζει ὅτι κατὰ θαυματουργικὸν τρόπον εὐρέθη τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ ἁγίου Παταπίου, ἀκέραιον καὶ ἀναδίδον ἄρρητον εὐωδίαν, καὶ ἐπιτελῶν θαύματα εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς πού προσέρχονται καὶ ζητοῦν τὴν σωματικὴν των καὶ πνευματικὴν των ὑγείαν.

Εἶθε ὁ ἑορτάζων σήμερον τὴν 8ην Δεκεμβρίου, ἅγιος νὰ μᾶς ἐπισκιάζῃ καὶ νὰ μᾶς καταξιῶνῃ νὰ προσερχώμεθα εἰς τὸν Ναόν του καὶ νὰ ἀσπάζώμεθα τὸ τίμιον λείψανον καὶ νὰ τυγχάνωμεν σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὠφελείας.

Σήμεραν δὲ ἡ Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ βλέπομεν τὸν

Κύριον τῆς δόξης νὰ ἰατρεύῃ ἐν τῇ Συναγωγῇ τὴν συγκύπτουσαν, ἡ ὁποία ἦταν ἀσθενὴς ἐπὶ 18 ὀλόκληρα ἔτη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακύψῃ εἰς τὸ παντελές. Αὐτὴν ἰάτρευσεν ὁ μέγας ἱατρός μας καὶ ἐν ταυτῷ καυτηρίασεν τὴν ὑποκρισίαν τοῦ ἀρχισυναγώγου πού προσβλέπων εἰς τὸ γράμμα τοῦ Νόμου διὰ τὸ Σάββατον:

«ὑποκριτὰ ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει, ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραάμ οὐσαν ἦν ἐδήσεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;» (Λουκ. 13.15).

ἀγνόησεν Αὐτόν πού ἐδημιούργησε τὰ σύμπαντα.

Ἄς θελήσῃ ἐν τῷ ἑλέει Αὐτοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀνομίας μας πού σάν τὴν συγκύπτουσαν καὶ ἡμεῖς φέρομεν ἐπάνω μας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνακύψωμεν εἰς τὸ παντελές. Γένοιτο.

+ ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Ἰουστίνος

Α' Η ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ
Γῆς Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»

Ἀγγελικός Ὑμνος

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, ἔρχεται καὶ πάλιν νὰ μᾶς ἐμφανίσῃ τὴν θεϊαν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀκολουθοῦντες Αὐτὴν γνησίως κατὰ πόδας, σπεύδομεν νὰ προσκυνήσωμεν τὴν θεϊαν Γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου μας Ἰησοῦ.

Προηγῆθι, ἡ ἐγκράτεια, τῶν Τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἀπεικονίζουσα τὴν νηστείαν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Μωϋσέως, διὰ νὰ λάβῃ, τὰς πλάκας τοῦ Νόμου, καὶ ἡμεῖς ἐν ἐγκρατεῖᾳ καὶ ἐν προσευχῇ καὶ θεῖᾳ Μεταλήψει διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ προσκυνήσωμεν τὸ θεῖον Βρέφος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Ἀγνίζοντες ἑαυτοὺς καὶ ἐν ἐγκρατεῖᾳ βιοῦντες μᾶς δέχεται ὁ Κύριος νὰ ἀνακλιθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ μας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καθαρίσωμεν ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος μὲ ἄκρον ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἔκτενῃ ἀγάπῃν τόσοσιν πρὸς τὸν Ὑψι-

στον, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ἄλλως μάτην θὰ ἀναμένωμεν νὰ προσκυνήσωμεν τὸ θεῖον Βρέφος τὸ ὁποῖον κατοικεῖ μόνον εἰς καρδίας ἀπλὰς καὶ αὐτόχροημα παιδικὰς.

«Ἐάν μή στραφῇτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδία οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν»

(Ματθ. 14.3)

ἐπιτάσσει ὁ Ἀρχων τῆς Εἰρήνης καὶ Πλάστης πάντων τῶν ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ Γῆς πλασμάτων.

Τὴν ἔλευσίν Του τὴν προανήγγειλαν οἱ Προφῆται, οἱ δὲ Οὐρανοὶ ἀνήγγειλαν τὸ ὑψιστον γεγονός εἰς τοὺς φυλάσσοντες τὰ ποιμνία ἔξωθεν τῆς Βηθλεέμ, καθαρὸς ποιμένας τόσοσιν εἰς τὸ σῶμα ὅσον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὴν ἀγνότητά τους διὰ νὰ καταξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς τοσαύτης ὑψίστης δωρεᾶς!

Οἱ οὐρανοὶ ἀντηλάλησαν τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

καὶ ἔσπευσαν οἱ ποιμένες νὰ προσκυνήσουν τὸ Βρέφος ἐν τῇ φάτνῃ, διότι «οὐκ ἦν τόπος τῷ καταλύματι» ὅπου προσέφυγεν ὁ Μνήστῳρ Ἰωσήφ καὶ ἡ Ἀχραντος Παρθένος διὰ νὰ ἀπογραφοῦν συμφώνως τῷ προσταγμάτι τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος (Λουκ. Β. 1—5).

«Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην... ἀνέβη ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ».

Οἱ ἀρνηταὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς ἄς σπεύσουν νὰ διαβάσουν τοὺς Ρωμαίους ἱστορικούς Σουετώνιον καὶ Τάκιτον καὶ τὸν Ἰουδαῖον Ἰώσηπον διὰ νὰ πειθοῦν. Μὴ πράττοντες οὕτω θὰ μείνουν ἐξωθεν κρούοντες ἐν τῇ θείᾳ παλιγγενεσίᾳ καὶ ὁ Κύριος θὰ τοὺς λέγει: «Οὐκ οἶδα ὑμᾶς» Φοβερόν, ἀλλὰ ἀληθές! Καὶ διὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμεν σᾶς γνωρίζομεν περαιτέρω ὅτι ὁ Τάκιτος καὶ Σουετώνιος ἦταν σύγχρονοι τοῦ Ἰησοῦ, ὁ δὲ Ἰώσηπος Ἑβραῖος ἐπίσης τὸν Α' αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ὅσοι ἔχετε νοῦν καὶ φρόνησιν σπεύσατε νὰ μάθετε τί λένε, διὰ νὰ μὴ μέινετε εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρνήσεως, ἐφ' ὅσον θέλετε νὰ φέρετε καὶ τοὺς ἐπιστημονικούς τίτλους ἐπὶ τῶν ὥμων σας. Ἄν εἴστε καλόπιστοι ἀρνηταί, θὰ σπεύσετε νὰ διορθώσετε τὴν πείσμονά σας ἀρνησιν, ἡ ὁποία θετικὰ σᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν σας.

Ἐάν πεισθῇτε, θὰ προχωρήσετε διὰ νὰ εἰδεῖτε τί λέγει ὁ Κύριος Παντοκράτωρ πρὸς τὸν Ὅφιν τὸν ἐξαπατήσαντα τοὺς Πρωτοπλάστους (Γεν. 3.15)

«Καὶ ἐχθραν θήσω ἀναμέσον σοῦ καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτός (ὁ Χριστός) σοῦ τηρήσει (συντρίψει) κεφαλὴν».
ἢ ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Βίβλῳ θὰ δῆτε τὸν μέγαν Μωϋσῆ νὰ λέγῃ πρὸς τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδας τοῦ λαοῦ του ἐν ἐρήμῳ ὅτι ἄλλον θὰ στείλῃ ὁ Οὐρανός. (Δευτ. 18.18)

«Προφήτην (τὸν Κύριον Ἰησοῦν) αὐτοῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ὥσπερ σε ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν».

Αὐτόν πρέπει νὰ ἀκούσετε

Ἄν θὰ προχωρήσετε καὶ θέλετε, διαβάσετε Δαυὶδ τὸν Προφητάνακτα 1.000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ θὰ σημειώσετε ὅτι οἱ περισσότεροι ψαλμοὶ τοῦ εἶναι Μεσσησανικοὶ καὶ Χριστοκεντρικοὶ, ὁ δὲ μεγαλύτερος

ἐξ ὅλων τῶν Προφητῶν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας ὀκτακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἀναγράφει:

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ»

τὸ ὁποῖον σημαίνει μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ ἐάν θελήσετε νὰ ἐξακριβώσετε ποῦ ἐγεννήθη ὁ Ἀναρχος θὰ δεῖτε ὅτι εἶναι ἡ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Αὐτό λέγει ὁ Προφήτης Μιχαίας εἰς τὸ Κεφαλ. 1.3

«Καὶ σύ Βηθλεέμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα, ἐξ οὗ γὰρ ἐξελεύσεται Ἡγούμενος ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ»

Αὐτὰ λέγει ὁ Προφήτης ἑπτακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Τὸ θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀναγράφουν οἱ τέσσαρις Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκᾶς καὶ Ἰωάννης καὶ αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων· ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν καλύτερα τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν διὰ νὰ μᾶς γνωρίσῃ ὅτι: ΕΤΕΧΘΗ ΥΜΙΝ ΣΩΤΗΡ. Αὐτός, ἴσως ἔρχεται εἰς τὰ μέτρα σας διότι μὲ τὸ ἐπιστημονικόν του κύρος θὰ σᾶς συναρπάσῃ. Ὁ θ. Λουκᾶς ὑπερβαίνει ὅλους τοὺς συγγραφεῖς.

Σωτήρ λοιπὸν ἐτέχθη ἡμῖν, ἄς φροντίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς χάριτος καὶ ἐν τῇ σωστικῇ κιβωτῇ εὐρισκόμενοι, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν θείον λυτρωτὴν ὁ ὁποῖος μᾶς ἀναμένει νὰ ἀνακλιθῇ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ἀλόγου ψυχῆς μας, ἡ ὁποία ἐξεπесεν λόγῳ τῶν παρανομιῶν μας καὶ μὲ τὰς ὁσφύας ζωσμένας καὶ μὲ τοὺς λύχνους καιόμενους (Λουκ. ΙΒ. 35)

«Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὁσφύες περιεζωσμέναι καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι» τὰ ὑπαντήσωμεν τὸν Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν τὸν Πλάστην καὶ Δημιουργόν τῶν ἀπάντων, ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Γεννήσεως

«Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἀνέ-

τειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως».

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἀνέτειλλε τὸ φῶς σὲ ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ κατανοήσωμεν μὲ θετικὴν ὁρθὴν καὶ ἁγίαν γνῶσιν, προσκυνοῦντες ἐξ' ὅλης τῆς ψυχῆς μας τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης τὸν μοναδικόν Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν πάσης τῆς Οἰκουμένης. Γένοιτο.

B' Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀμέσως τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ἐορτάζεται παρὰ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ὁμηγύρεως μετὰ σεμνότητος ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας ἡ Συναξίς τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἡ δευτέρα σημαντικὴ ἀγιωτάτη καὶ ὑψίστη μορφή ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις καὶ Ὁρθοδόξου λατρείας αὐτὴν ποῦ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἀποκαλοῦν (Μετά Θεὸν ἢ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος, ἡ ἔχουσα).

Ὁ Κύριος ἐνεσαρκώθη ἐγεννήθη καὶ κατεκλίθη ἐν Φάτνῃ καὶ ἡ ὑπεράνω τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεείμ εὕρισκομένη ἡ πανάμωμος κόρη, ἡ ὁποία ἔφερε ἐν τῇ ἀγίᾳ γαστρὶ τὸν Παντοδύναμον, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὑμνεῖται ἀπὸ τὰ «χείλη» τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ ἐξυμνεῖται ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς Γῆς μέχρι τῆς θείας παλιγγενεσίας. Ἡ ἰδίᾳ νεαρά ἀγνή κόρη τῷ πε στήν πρεσβυτέραν ἐξαδέλφην τῆς Ἐλισσάβετ εἰς τὴν Ὁρεινὴν τῆς Ἰουδαίας.

«Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί»

(Λουκ. Α' 48)

Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τὴν Θείαν σύλληψιν τοῦ Συνανάρχου Λόγου ἐν τῇ πανσέπτῳ νηδύει αἱ γενεαὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μακαρίζουν τὴν μητέρα Ἐκείνου ποῦ «ἐκένωσεν ἑαυτὸν καὶ πῆρεν δούλου μορφήν» διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἐξυμνεῖται ὁ Κύριος τῆς δόξης καὶ νὰ μὴν μεριμνήσῃ διὰ τὴν πανάμωμον μητέρα του χωρὶς τοὺς προσήκοντας ὕμνους ποῦ ταιριάζουν σ' Αὐτήν: Αἱ γενεαὶ διαδέχονται ἀλλήλας καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος, Μήτηρ ἀνύμφευτος ἔχει λατρευτικὴν θέσιν ἐν τῇ πανσέπτῳ Ὁρθοδοξίᾳ. Αἱ γενεαὶ πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου τὴν ἐξύμνησαν καὶ τὴν ἐμακάρισαν, ὅπως ἐπισήμως ἐπισημαίνεται ἐν τοῖς ψαλμοῖς τοῦ Δαυὶδ, χίλια ἔτη πρὸ τῆς σαρκικῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου. Εἰς τὸ βιβλίον ᾠσμα ᾠμάτων ποιηθέν, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ τοῦ Σολομῶντος ἀπεικονίζεται μὲ τὰ ὡραιότερα καὶ ὑψηλότερα χρώματα τὰ ποιηθέντα ἐν τῷ ἐγγράφῳ λόγῳ. Ἀπὸ τὸ 1.000 π.Χ. μέχρι τὴν ἡμέραν τοῦ γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ὅλοι οἱ προφῆται ἀπὸ τοῦ μεγαλυτέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου, εἴτε ἐμφανῶς εἴτε σκιωδῶς τὴν προμηνύουν. Ἐμφανῶς ὁ Ἡσαΐας, ὁ πέμπτος Εὐαγγελιστής, ὡς ἀποκαλεῖται, ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασι λέγει:

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ», ὅπερ σημαίνει ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν.

Καθαρωτέρα καὶ ἐνεργεστέρα εἰκόνα ἀπ' αὐτὴν τοῦ προφήτου Ἡσαΐου ἔχομεν ἄλλοι νὰ ἐπιδείξωμεν; Ὁ προφήτης, βλέπει ἐνοραματικά, τὴν Παρθένον Μαρίαν ἢ ὁποῖα συλλαμβάνει ἀσπόρως καὶ γεννάει ὑπερφυῶς τὸν υἱόν τῆς ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομα «Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΖΥ ΜΑΣ» Καὶ συνέλαβε ἡ Παρθένος καὶ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἐκυοφόρησεν τὸν Ἄναρχον.

Ἡ Παρθένος περικρύπτει τὴν ὑπερφυᾶ κύησιν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ μόνῃ ἡ ἐξαδέλφῃ τῆς Ἐλισσάβετ μανθάνει ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τὴν ἐπικειμένην θείαν κυοφορίαν, ἡ Ἐλισσάβετ δέ, προβεβηκυῖα εἰς ἔτη προῦπαντᾶ τὴν θείαν κόρην μὲ αὐτὰ τὰ προφητικά λόγια:

«Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με» (Λουκ. Α. 43)

Τὴν ἀποκαλεῖ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον «ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΗΣ» καὶ παραμένει ἡ Θεοτόκος μῆνας τρεῖς εἰς τὴν Ὁρεινὴν, ἕως ὅτου γεννηθεῖ ὁ ἕτερος ὁ προαναγγελθείς ἀπὸ τὸν Οὐρανόν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καὶ Βαπτιστής, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ κἀν ἔργον Προδρομικόν, δηλ. τοῦ Ἀγγέλου διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κυρίου, ποῦ ὅπως εἶπε χαρακτηριστικά ὁ ἴδιος, ὅτι εἶναι ἀνάξιος ἀκόμη καὶ νὰ λύσῃ καὶ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Υἱοῦ τῆς Μαρίας. Ἀποκρύπτει ἡ Παρθένος τὴν κύησιν τοῦ Ἀυτρωτοῦ καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κατὰ Θεὸν σταλέντα μνηστῆρα τῆς.

Εἶναι ἓνα φοβερόν μυστικόν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἀφήνει ἡ Παρθένος εἰς μόνον τὸν Θεὸν τὴν ἀποκάλυψιν, ἐν «Ὁράματι» εἰς τὸν Ἰωσήφ «Μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου» (Ματθ. Α' 20). Τὴν ἀπεκάλεσεν γυναῖκά του διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ Ἰωσήφ ὅτι ἦτ' αὐτός ποῦ τὸν προώρισε ὁ Θεὸς διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν πανάσπιλον κόρην! Καὶ ἀκούραστα ὁ τέκτων Ἰωσήφ ἐργάζεται καὶ ἐφαρμόζει αὐτὰ ποῦ ἀναγγέλει ὁ Παντοκράτωρ.

Καὶ μὲ τὸ δόγμα, τῆς Ἀπογραφῆς τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος φέρει τὴν κυοφοροῦσαν κόρην διὰ νὰ τὴν ἀπογράψῃ, καὶ ἃς ἀναμνησθῶμεν τί μᾶς λέγει ἡ Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας Κασσία εἰς τὸ Δοξαστικόν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

«Αυγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ πολυ-
αρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο καὶ Σοῦ ἐναν-
θρωπήσαντος ἐκ τῆς Ἀγνῆς ἡ πολυθεΐα τῶν
εἰδώλων κατήργεitur».

Μὴ ὑπάρχοντος δὲ καταλύματος ἐν τῇ Βηθλεέμ
γεννᾷ ἡ Θεοτόκος τὸν Κύριον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς
Γῆς, αὐτοῦ τοῦ διακρατοῦντος τὰ Σύμπαντα, ἀλλὰ
διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὠρίσαντα, τί εὐτελέστερον ὡς
λίκνον βρεφικόν τὴν Φάτνην! Ἐσχάτη ταπείνωσης
τοῦ Δεσπότη! Αὕτῃ εἶναι ἡ Θεΐα Κένωσις (ἐκένωσε
ἑαυτὸν) (Φιλίπ. 2.7). Μὲ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ συλληφθοῦν αὐταὶ αἱ ἔννοιαι,
μόνον ὁ ἀπλοῦς νοῦς τοῦ πιστοῦ τίς δέχεται καὶ τίς
κατανοεῖ. Καὶ ἡ πανάμωμος Κόρη ὅπως λέγει ὁ
Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς (Λουκᾶς Β. 18-19).

«Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ
τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτοὺς,
ἡ δὲ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα
συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς».

Σ' αὐτὰ τὰ ἔξοχα καὶ ὑπερφυᾶ γεγονότα κατα-
φθάνουν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ οἱ ποιμένες φοβισμέ-
νοι καὶ περιφρόντιδες καὶ ἀναγγέλουν εἰς τὴν Παρ-
θένον τὸ ὅτι ἤκουσαν ἀπὸ τὴν στρατιά τῶν Ἀγ-
γέλων τό:

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ».

Καὶ περιγράφουν τὸ ἐξαίσιον ἄγγελμα τοῦ Οὐ-
ρανοῦ ὅτι γεννήθηκε σήμερα γιὰ Σᾶς ὁ Σωτὴρας. Καὶ
συμβάλλει ἡ Παρθένος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αὐτὰ τὰ
θαυμαστά, πρὸ παντός πῶς ἡ δούλη καὶ ταπεινὴ
Μαριάμ γίνεται μητέρα τοῦ Σωτῆρος! Σ' αὐτὰ ὡς
προσθέσωμεν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Μάγων (Βα-
σιλικαὶ προσωπικότητες) ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν οἱ
ὁποῖοι μὲ ὁδηγόν τὸν Ἀστέρα τοῦ γεννηθέντος
Σωτῆρος εἰς τὸν μονογενὴ υἱόν της.

Ἄγνωστος παραμένει ὁ χρόνος τῆς παραμονῆς
τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν Ναζαρέτ, διότι ὁ Οὐρανός
ἐντέλλει τὸν Ἰωσήφ νὰ παραλάβῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ
τὴν μητέρα τοῦ παιδίου καὶ νὰ φύγῃ εἰς Αἴγυπτον,
διότι λυσσῶν ὁ Ἡρώδης (ὡς Ληρώδης) ποῦ ἐμπαι-
χθεὶς παρὰ τῶν Μάγων ζητεῖ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ
τεχθέντος Βασιλέως, ὡς ἐπληροφορήθη ἀπὸ τοὺς
Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ Λαοῦ (Ματθ. 4.16)

«Τότε ὁ Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη

παρὰ τῶν Μάγων ἐθυμώθη λίαν...»

καὶ φεύγει εἰς Αἴγυπτον μετὰ τῆς ἁγίας οἰκογενείας
καὶ παραμένει ἐκεῖ μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Ἡρώδου
διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας

κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀγγέλου ὅπως ἀποκριθῇ ὁ υἱός
τοῦ Θεοῦ ὅτι: «Ναζωραῖος κληθήσεται».

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία σὰν ἄλλη στοργικὴ
μητέρα μας φέρει εἰς τὸ προσκήνιον καὶ ζῶμεν τὴν
Γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν
Σύναξιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅλα αὐτὰ τὰ
συνταρακτικὰ γεγονότα τὰ διαβιοῦμεν ἐν μεγάλῃ
συγκινήσει καὶ χαρᾷ!

Κλείνοντας, ὡς προσφύγωμεν εἰς τὸν μέγαν
καθηγητὴν καὶ ἅγιον συγγραφέα ὁ ὁποῖος ἐπιγραμ-
ματικά μᾶς λέγει (Ἰωάν. Δαμασκηνός Δ' 14.87)

«Ὦντως κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκος καὶ Κυρία
καὶ πάντων κτισμάτων δεσπόζουσα δούλη
καὶ μήτηρ τοῦ Δημιουργοῦ χρηματίσασα. Μένει
τοῖνυν καὶ μετὰ τόκον Παρθένος ἡ Ἀειπάρθε-
νος».

Ἄς κλίνωμεν πρὸς τὴν ἀειπάρθενον γόνυ καρ-
δίας καὶ νὰ τὴν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς τηρήσῃ
ἀτρώτους ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τὰς λίαν χαλεπὰς
ἡμέρας που διερχόμεθα. Ἀμήν.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Γνωστοποιήσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἀναγνω-
στῶν ὅτι ἐφέτος οἱ Ἡμεροδείκται τοί-
χου εἶχαν 120 δραχμάς καὶ τσέπης 50.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρημα-
τικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι
τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ
ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΤΑ ΜΥΡΙΠΝΟΑ ΑΝΘΗ

Ο ΙΩΣΗΦ Ο ΜΝΗΣΤΩΡ

“Ας χαράξωμεν ολίγας γραμμές, γύρω από την θείαν αὐτὴν προσωπικότητα μπροστά στον ἀπὸ τὸν Βηθλεέμ ἐν φάτνῃ γεννηθέντα Παντοκράτορα, καὶ τὴν ἁγίαν Θεοτόκον ὁ ὁποῖος παρίσταται ὡς «σιωπηλὸν» πρόσωπον, θείων θαυμασιῶν καὶ ἀποκαλύψεων!

Μία ἀπλή σκέψις που πρέπει νὰ καταγράψωμεν εἶναι τὸ θεῖον ὄργανον τὸ ὁποῖον ἐπέλεξε ἡ Ἁγία Τριάς γιὰ νὰ πλαισιώσῃ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ τὴν Παρθένον Κόρην, εἶναι ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦταν μία «κεκρυμμένη» ὑψίστη φυσιογνωμία, ἀπ’ αὐτὲς πού ἐπιτελοῦν ὑψιστα καθήκοντα, μὴ ἐμφανιζόμενοι ἢ κατανομαζόμενοι. Ἄδελφοι καὶ κρύφιοι αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου, ὁ Ἰωσήφ ἐκρίθη ὁ κατάλληλος διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Θεῖον προσκίνητον διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τρόπον θαυμαστόν, ὡς ἐνήργησε.

Ἦταν καὶ αὐτός, ἀπόγονος τοῦ Βασιλέως Δαυίδ, ὅπως καὶ ἡ Μαριάμ, ὡς καταμετρεῖται ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελισταῖς Ματθαίου καὶ Λουκᾶ, χῆρος μὲ πολυμελῆ οἰκογένειαν, τέσσερα ἀγόρια καὶ τρεῖς κόρες, πού ἀναγράφεται ἡ Ἱερά Παράδοσις Σεμνὸς τέκτων (μαραγκός) ὁ ὁποῖος ἀγογγύστως εἰργάζετο τὴν τέχνην τοῦ ἐν Ναζαρέτ διὰ νὰ διαθρέφῃ τὴν οἰκογένειάν του. Καί σ’ αὐτόν τὸν ἀπλὸν τέκτονα ὥρισε ὁ Θεὸς νὰ διαδραματίσῃ αὐτὴν τὴν ὑψίστην ἀποστολήν!

Μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ νέα παιδιά, προσετέθη καὶ ἡ νέα θεία μνηστή του ἡ ὁποία πλησιάζει τὰ χρόνια τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ τὰ χρόνια τῆς Μυροφόρου Σαλώμης, τέκνων τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ ἐδέχθη μετὰ πάσης χαρᾶς αὐτὴν τὴν ὑψίστην ἐντολήν διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ ἱερά ἔργα του, ὡς ἔπραξεν ἐν τῇ θείᾳ ἐνσαρκώσει τοῦ Κυρίου.

Καὶ ἡ Μαριάμ, ἱερά μνηστή του θὰ τοῦ δώσῃ τόσας ἀποκαλύψεις, ὅσες ἀναφέρουν τὰ Εὐαγγέλια διὰ νὰ μὴ προσφύγωμεν καὶ εἰς ἄλλας βιβλικὰς πηγὰς!

Καὶ ἀμέσως εἰς τὸ θεῖον «ἔργον» αὐτὸ βλέπομεν τὸν Ἀγγελὸν Γαβριήλ νὰ παρίσταται εἰς ὅλας τὰς θείας ἐπαγγελίας, καὶ ἀποκαλύψεις, διότι ἄλλως, ὁ Μνήστωρ θὰ ἐκάμπετο ἀπὸ τὸ ὄγκον τῶν θείων διαβουλεύσεων.

“Ας προσφύγωμεν εἰς τὸν πρῶτον Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον νὰ δανεισθῶμεν ἕνα χωρικὸν του διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸ μέγεθος τῶν «πεπραγμένων» πού

ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαριθμήσῃ, παρὰ μόνον ὁ ἐν Πνεύματι κινούμενος κάλαμος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Σὲ στιγμὲς προβληματισμοῦ καὶ φοβερᾶς ἀγωνίας, μπροστά σ’ αὐτὴν τὴν κρυφὴν κυοφορίαν» ὁ Ἀρχάγγελος ἐν ὁράματι τοῦ λέγει:

«Ἰωσήφ μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου τὸ γάρ ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἐστὶν Ἁγίου» (Ματθ. Α. 20)

καὶ φυσικὰ ὁ Ἰωσήφ ὑπακούει εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Ἀγγέλου καὶ παραλαμβάνει τὴν κυοφοροῦσαν κόρην, διότι ὁ Παντοκράτωρ λέγει, ὅτι αὐτὸ πού θὰ γεννήσῃ ἡ Μαριάμ εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. φέρει ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ὤμων του ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον «ὁρᾶται» παρὰ τοῖς ξένοις εἶναι ἔννομον, δίκαιον καὶ ἅγιον. Καὶ ἡ ἀγωνία ὅτι ἐσκέφθη ὁ Ἰωσήφ νὰ τὴν «ἀπολύσῃ λάθρα» διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἡ Μαριάμ τὸν λιθοβολισμόν, ὅπως προβλέπει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, διασκεδάζεται ἀπὸ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Οὐρανοῦ.

Καὶ παρίσταται ὁ Ἰωσήφ μάρτυς καὶ ἐντολοδόχος αὐτῶν τῶν θείων ὑψίστων βουλῶν, καὶ μετὰ τὴν πληρῶσιν τοῦ χρόνου τῆς Γεννήσεως βαίνει πρὸς τὴν Βηθλεέμ διὰ τὴν ἀπογραφὴν τὴν ὁποίαν ὥριζε ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος, καὶ ὅπως ἀναγράφει ὁ θείος Λουκᾶς (Λουκ. Β 1-15). Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκπλησσεται νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἐξελισσόμενα!

Τί καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε τόπος στὴ Βηθλεέμ διὰ νὰ μέινῃ; Ἐπρεπε τελικῶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ σπήλαιον διὰ νὰ λάβῃ χώραν τὸ ἀνεπανάληπτον τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς γεγονότων, τὸ μέγιστον, ἡ θεία Γέννησις τοῦ Σωτῆρος.

Ἐκεῖ θὰ δῇ τοὺς Ποιμένας, ἔξωθεν τῆς περιοχῆς τῆς Βηθλεέμ νὰ ἐρχωνται νὰ προσκυνήσουν τὸ ἀρτιγέννητον Βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ ἀνακεκλιμένον ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἐκστατικός θὰ τοὺς ἀκούσῃ νὰ ὁμιλοῦν, γιὰ αὐτὰ πού τοὺς ἀνήγγειλαν οἱ Οὐρανοί.

«Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶν Χριστὸς Κύριος» (Λουκ. Β. 11).

“Ὅτι γεννήθηκε, ὁ Σωτὴρας αὐτός πού εἶναι τεταγμένος νὰ σώσῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Φοβερόν, τό ἄκουσμα, ἀλλὰ ζῶσα πραγματικότης πού βοᾷ εἰς τὰ αὐτιά του! Καὶ ὕστερα ἀπὸ χρόνον μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμενον θὰ ἴδῃ εἰς τὴν ἀπλήν οἰκίαν ἐν Ναζαρέτ νὰ καταφθάνουν οἱ Τρεῖς Μάγοι ἐξ ἀνατολῶν, διὰ νὰ γονατίσουν ἐμπρός ἀπὸ τὸ Θεῖον

Βρέφος, νὰ τὸ προσκυνήσουν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν Χρυσάφι, Σμύρναν καὶ λιβάνι (ὡς Βασιλέα, Σάρκα ἀνθρωπίνην καὶ Θεόν).

Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Βρέφος κινδυνεύει ἀπὸ τὴν σπάθην τοῦ Ἑρώδου Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται ἐν ὁραμάτι καὶ λέγει εἰς αὐτόν:

«Φεῦγε εἰς Αἴγυπτον καὶ Ἰσθί (καὶ νὰ εἶσαι) ἐκεῖ ἕως ἂν εἶπω σοι μέλλει γάρ ὁ Ἑρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπωλέσαι αὐτό» (Ματθ. 2.13).

Καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὴν ἁγίαν Μητέρα καὶ τὸ Βρέφος, καὶ ὡς ἀναφέρει ἡ Παράδοσις μετὰ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁδοιπορεῖ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμόν του. Ἐτοί διέταξεν ὁ Οὐρανός καὶ ὁ Ἰωσήφ ὑπακούει ἀναντιρρήτως. Ὁ χρόνος ἐκεῖ παραμένει ἄγνωστος, ἀλλὰ πάλιν Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται σ' αὐτόν καὶ τοῦ λέγει:

«Τεθνήκασι (ἀπέθανον) γάρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου (Αὐτόθι 20).

Καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑρώδοι τοῦ πατρός του, ὁ φοβερός καὶ αἰμοσταγὴς υἱός του Ἀρχέλαος βασιλεύει, καὶ ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς Βηθλεέμ, ἐγκαθίσταται εἰς Ναζαρέτ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τυχόν κινδύνους, καὶ παραμένει ἐκεῖ ἐργαζόμενος καὶ ποριζόμενος τὰ

πρὸς τὸ ζεῖν διὰ τὴν νομιζομένην νέαν σύζυγον καὶ τοῦ ἀνήλικου τέκνου.

Καὶ ἐδῶ σταματοῦμεν τὸν λόγον διότι αὐτὰ ἀναγράφονται ἐν τοῖς ἱεροῖς δέλτοις, τὰς ἡμέρας αὐτὰς.

Αὕτῃ εἶναι ἡ θεία καὶ ἀλύγιστη ὑψηλὴ προσωπικότης τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος.

α) Ὑπήκοος εἰς τὰ Οὐράνια κελεύσματα.

β) Σύνεσις καὶ σωφροσύνη ἐν πᾶσι.

γ) Ἱερός καὶ ἀδιάκοπος ἀγὼν ἐν τῇ ζωῇ.

Διὰ νὰ μᾶς καταδείξῃ ὅτι οἱ ἐν Χριστῷ

βιοῦντες δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαύωνται

ἀλλὰ ἐν στενῇ καὶ τεθλιμμένη ὁδῷ νὰ

βαδίζουν τὸν δρόμον ποῦ τοὺς ὥρισε

ἡ θεία κλήσις τους. Αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Θ. Παῦλος (Ρωμ. Η. 30).

«Οὓς προώρισε τούτους καὶ ἐκάλεσε, οὓς δὲ ἐκάλεσε τούτους καὶ ἐδόξασε».

Εἶναι κανεῖς νὰ μὴν ἐξίσταται καὶ θαυμάζῃ ἐμπρὸς σ' αὐτὴν τὴν θεῖαν Στήλην τῆς Ἀγνότητος καὶ Σωφροσύνης, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶμεν διὰ νὰ μεσιτεύσῃ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν;

Ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος

ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

«Ὅταν οὖν ἴδῃτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρμώσεως τὸ ρηθέν διὰ Δανιὴλ τοῦ Προφήτου, ἔστω, ἐν τόπῳ ἁγίῳ ὁ ἀναγινώσκων νεοίτω...» (Ματ. ΚΔ' 15).

Πολὺς σάλος καὶ τάραχος ἐπέπεσεν εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἕνεκεν τοῦ ἀριθμοῦ 666, ἐν ταῖς ταυτότητες τίς νέες εὐρισκομένου, νομίζοντες ὅτι αἱ ταυτότητες εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ ὁ ἀριθμὸς εἶναι τὸ χάραγμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει ἡ

Κυβέρνησις νὰ δεχθοῦμε ἡμεῖς πάντες. Ἀλλὰ ἂς ἐρευνήσωμεν τὸ πρᾶγμα, ἵνα πατήσωμεν εἰς στερεὸν στήριγμα, καὶ μὴ εἰς σάπιον ἵνα μὴ ὀλισθήσωμεν καὶ καταβῶμεν εἰς Ἀδην, διότι περὶ σωτηριώδους πράγματος πρόκειται.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κρυπτά, ἔχουν σημεῖο τινά, ὅπου διὰ τοῦ σημείου πρὶν γίνουν, ἀποκαλύπτονται ὅτι πρόκειται καὶ εἶναι ἐπὶ θύραις. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅτι πλὴν ἔλθῃ, θὰ προπορευτοῦν πολλὰ ἐπαναλαμβάνω πολλὰ σημεῖα, δεικνύοντα τὸν ἐρχομὸν αὐτοῦ. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εὐρί-

σκονται γεγραμμένα πρώτον εἰς τὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον, δεύτερον δέ, εἰς τοὺς μετέπειτα Προφήτας καὶ Ἀγίους, τὰ ὁποῖα θὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον, ἐξετάζοντες ὅλοι ὁμοῦ ταῦτα, διὰ νὰ μὴ πλανηθῶμεν. Πρῶτον θὰ ἴδωμεν τί δηλοῖ σημεῖον, τὸ ὁποῖον προπορεύονται τοῦ πράγματος τοῦ κρυπτοῦ. Ἄς ἀκούσομεν. –

«Σημεῖον εἶναι πρᾶγμα φανερόν, κάποιου κρυπτοῦ καὶ ἀφανοῦς, φανερομένου ἐν αὐτῷ τὸ σημεῖον, ὅπως τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ, τὸ ὁποῖον παριστάνει τὴν εἰς Ἀδου κάθοδον, καὶ πάλιν τὴν ἐκ νεκρῶν ἄνοδον, δι' ὅσους δύναται νὰ ἐννοοῦν τὸν κρυπτόν λόγον τῶν γινομένων. Πάντοτε δε, πρέπει, τὸ μὲν σημεῖον νὰ εἶναι παρόν, καὶ νὰ φαίνεται τώρα, τὸ δὲ κρυπτόν τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ σημείου δηλοῦται, πολλές φορές διαιρεῖται εἰς τοὺς τρεῖς χρόνους. 1) Παρόντα τὰ σημεία, παρόντων καὶ τῶν πραγμάτων, ὅπως π.χ. ὁ ἐξελθὼν καπνὸς ἐκ τῆς οἰκίας, ἐνδοθεν καὶ παρόντος καὶ τοῦ πυρός. 2) Παρόντα μὲν τὰ σημεία, μελλόντων δὲ τῶν πραγμάτων, ὅπως ἡ φαινομένη συνάθροις τῶν νεφῶν, μέλλουσης βροχῆς πίπτειν, ἐπὶ τῆς γῆς. 3) Παρελθόντων δὲ τῶν πραγμάτων, παρόντων δὲ τῶν σημείων ὅπως τὰ ὑπόλοιπα τῆς ἀνθρακίδας, πάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαύθη ἡ πυρκαϊά. (Μεγ. Βασιλείου).

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ὁ λόγος μας. Ἄς ἴδωμεν πρῶτον τὰ σημεία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ πρῶτον ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι καὶ οἱ ἅγιοι Μαθηταὶ ἠθέλησαν νὰ μάθουν τὰ ἔσχατα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἠρώτησαν τὸν Σωτῆρα Χριστόν λέγοντες... «Εἰπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον» (Βλέπετε τὰ σημεία;) τῆς σῆς Παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς, βλέπετε μὴ τίς ὑμᾶς πλανήσῃ, πολλοὶ γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός» (Ματ. ΚΔ'). Σημεῖον τοῦτο, ὅτι σήμερον εἰς τὴν Χώραν μας, οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ὁποῖος κηρύττει λέγων «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός», ἀλλὰ οὐδὲ καὶ εἰς ἄλλην Χώραν καὶ μάλιστα εἰς τὸ Ἰσραήλ.

Συνεχίζων ὁ Κύριος λέγει... «Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ Προφήτου, ἐστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ...» (Αὐτόθι).

Ἄλλο σημεῖον. «Βδέλυγμα» λέγει τὸν Ἀντίχριστον, δηλαδή μιαν ἑρημώσεως διότι θὰ ἐρημώσῃ τὴν οἰκουμένην τότε, φονεύων καὶ ἐρημώων τὸ ἀνθρώπινον γένος, «τόπῳ ἁγίῳ» ἐννοεῖ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, τὸν ὁποῖον θὰ ἀνοικοδομήσῃ τότε ὁ Ἀντίχριστος, καὶ θὰ καθίσῃ μέσα εἰς αὐτόν ὡς Θεός, δηλαδή ὡς Χριστός. Τὸ σημεῖον τοῦτο σή-

μερον δὲν ὑπάρχει, οὔτε ὁ Ἀντίχριστος ὑπάρχει, οὔτε ὁ Ναὸς εἶναι οἰκοδομημένος, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γίνουν ταῦτα, δὲν εὑρίσκεται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τοὺς Ἑβραίους.

Συνεχίζω ὁ Κύριος λέγει... «Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' μὴ γένηται...».

Τοῦτο τὸ σημεῖον σήμερον δὲν ὑπάρχει. Καὶ συνεχίζει ὁ Κύριος «Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὦδε ὁ Χριστός, ἢ ὦδε, μὴ πιστεύσητε, ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώδουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς...» (Αὐτόθι).

Οὐδὲ τὸ σημεῖον τοῦτο σήμερον ὑπάρχει, διότι οὐδεὶς κηρύττει λέγων, «Ὁ Χριστός εὑρίσκεται εἰς ἐκείνην τὴν Χώραν, ἢ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἢ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, οὐδέ ποιεῖ κάποιος Χριστός, ἢ Προφήτης σημεῖα καὶ τέρατα, δηλαδή θαύματα καταπληκτικά.

Καὶ συνεχίζων ὁ Κύριος τὰ σημεία λέγων. «Εὐθέως δέ, μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται...» (Αὐτόθι).

Οὔτε τὸ σημεῖον τοῦτο σήμερον ὑπάρχει, διότι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἀστρα, καὶ φέγγουν καὶ τηροῦν τὴν τάξιν των, καθὼς διετάχθησαν ἀπ' ἀρχῆς αἰῶνος.

Καὶ τώρα ἂς ἴδωμεν καὶ τὰ σημεία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, μήπως ἄραγε καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ ἡμεῖς ρέγχομεν μακαρίως, ἢ τὸ ἀντίθετον, μὴ ἐλθούσης τῆς ὥρας, ἡμεῖς ἀλληγοροῦμεν ἀνοήτως, τὸ ὁποῖον καὶ τοῦτο βλάβη δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας. Εἰς τὸ ΣΤ' Κεφάλαιον γράφει ὅτι θὰ ἀφαιρεθεῖ ἡ εἰρήνη ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀλληλοσφαγῶσιν, ὅτι θὰ ἔλθῃ πείνα μεγάλη, ὅτι τὸ τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς θὰ ἀποθάνῃ ἐκ σφαγῆς, καὶ πείνης καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς, ὅτι θὰ γίνῃ σεισμός μέγας, ὅτι ὁ ἥλιος θὰ γίνῃ μαῦρος, καὶ ἡ σελήνη αἷμα, καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, θὰ πέσουν ἐπὶ τῆς γῆς. Ταῦτα δὲν ἐγράφησαν ἀλληγορικῶς, ἀλλὰ ἀληθῶς. Τὰ σημεία αὐτά σήμερον δὲν ὑπάρχουν.

Εἰς τὸ Ζ' Κεφάλαιον γράφει, ὅτι θὰ κρατηθοῦν οἱ ἀνεμοὶ (ἄχι ὁ ἀήρ) νὰ μὴν πνέουν ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς τὸ Η' Κεφάλαιον γράφει, ὅτι θὰ γίνουν ἐπὶ τῆς γῆς, βροντές, φωνές, ἀστραπές, σεισμός, χάλαζα μεμιγμένη μὲ πῦρ καὶ αἷμα, καὶ θὰ κατακαεῖ τὸ ἐν

τρίτον τῶν δένδρων καί τοῦ χόρτου πάσης τῆς γῆς, θά πέσει δέ καί εἰς τήν θάλασσαν πῦρ, καί θά γίνει τό ἐν τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα, καί θά ἀποθάνει τό ἐν τρίτον τῶν ἰχθύων, καί τό τρίτον τῶν πλεόντων ἀνθρώπων, καί τό τρίτον τῶν πλοίων θά καταστραφεί. Θά πέσει καί ἀστήρ μέγας φλεγόμενος εἰς τās πηγάς καί τοὺς ποταμούς, ὀνόματι Ἀψινθος, καί τό ἐν τρίτον τῶν πηγῶν καί ποταμῶν θά πικρανθοῦν, καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων θά ἀποθάνουν ἐκ τῆς πικρίας. (Μερικοί λέγουν τό Τσερνομπίλ. Ἡμεῖς λέγομεν ὅτι οἱ μωροί, μωρά λαοῦν) Καί ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καί τὰ ἀστρα, καί ἡ νύκτα, ὥστε τό ἐν τρίτον τοῦ φωτός των, νά μή δώσουν τό φῶς των, ἐπειδή θά πληγοῦν. Τά σημεῖα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, καί ὄχι ἀλληγορούμενα.

Εἰς τό Θ' Κεφάλαιον γράφει ὅτι, θά ἀνέβουν ἐκ τῆς κολάσεως ἀκρίδες διά νά βλάψουν ὅσους δέν ἔχουν τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ μέτωπα των (Νομίζω ὅτι ἐννοεῖ τοὺς ἀπίστους), τοὺς ὁποίους θά βασανίσουν πέντε μῆνας, ὁ βασανισμός εἶναι ὁμοιος μέ το δάγκωμα τοῦ σκορπιοῦ, θά εἶναι δέ οἱ ἀκρίδες κατά τήν μορφήν ὅμοιες μέ ἵππους, εἰς τήν κεφαλὴν θά ἔχουν ὁμοίωμα στεφανιοῦ χρυσοῦ, καί τὰ πρόσωπά των θά ὁμοιάζουν μέ τῶν ἀνθρώπων, οἱ τρίχες των, ὅπως καί τῶν γυναικῶν, τὰ δόντια των κοφτερά ὅπως τῶν λεόντων, θά ἔχουν θώρακα ὡσάν σιδηροῦν, ὅταν πετοῦν θά κάνουν θόρυβον ὁμοιον μέ ἀρμάτων μάχης, οἱ οὐρές τῶν ὁμοιες μέ τῶν σκορπίων, καί μέ αὐτές θά κεντρίζουν τοὺς ἀνθρώπους πέντε μῆνας. Ταῦτα ἀληθῆ, καί ὄχι ἀλληγορικά.

Εἰς τό ΙΑ' Κεφάλαιον γράφει ὅτι, θά προφητεύσουν οἱ Προφῆται Ἡλίας καί Ἐνώχ τρία καί ἡμισυ ἔτη, λέγοντες νά πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν καί ὄχι εἰς τὸν ἐρχόμενον ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, θά θανατωθοῦν δέ ὑπὸ τοῦ Ἀντιχρίστου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, θά μείνουν ἀταφοί, μετὰ δέ τρεῖς καί ἡμισυ ἡμέρας, θά ἀναστηθοῦν ἐνώπιον πάντων καί θά ἀνέλθουν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Τήν ἡμέρα ἐκείνην θά γίνει σεισμός καί τό ἐν δέκατον τῶν Ἱεροσολύμων θά πέσει, καί θά θανατωθοῦν ἑπτὰ χιλιάδες ἀνθρωποι. Ταῦτα ἀληθῆ ἀνεῦ ἀλληγορίας μηδεμιᾶς τυγχάνουν.

Εἰς τό δωδέκατον Κεφάλαιον γράφει ὅτι, ἡ Ἐκκλησία θά διώκεται καί θά κρύπτεται εἰς τās ἐρήμους, ἐπὶ τρία καί ἡμισυ ἔτη, διατρεφόμενη καί σκεπομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι θά πολεμεῖ αὐτήν ὁ Ἀντίχριστος. Τοῦτο ἀλληγορικῶς ἔχει γραφθεῖ, καί ἔως τώρα δέν ἔχει γίνει, διότι σήμερον δέν εἴμεθα εἰς

τήν ἔρημον. Εἰς τό ΙΓ' Κεφάλαιον γράφει περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ψευδοπροφητῶν του, διά τās βλασφημίας του, τήν λύσαν του καί τὸν πόλεμον κατά τῆς Ἐκκλησίας, διά τὰ κατά φαντασίαν θαύματά του, διά τό ἀναγκαστικὸν ἐπαναλαμβάνω, ἀναγκαστικὸν χάραγμα εἰς τήν δεξιάν χεῖρα, ἢ τό μέτωπον (καί ὄχι ταυτότητα ἔχουσα τό 666) ἀλλὰ ἡ σφραγισμένη χεῖρ, ἢ τό μέτωπον, ἔχοντα τό 666. Τοῦτο ἀναμίζ καί ἀλληγορικόν, καί ἀληθές, καί σήμερον δέν ὑπάρχει.

Εἰς τό ΙΣΤ' Κεφάλαιον γράφει ὅτι, θά γίνει ἔλκος κακόν καί ὀδυνηρόν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θά δεχθοῦν τό χάραγμα ὅτι ἡ θάλασσα θά γίνει ὡς αἷμα νεκροῦ (Ὁ νεκρός δέν ἔχει αἷμα, ἀλλὰ φλέγμα ὁμοιον μέ γλίτσα, ἢ μίξα) καί θά ἀποθάνει πᾶσα ψυχὴ ἰχθύων, καί ναυτιλομένων. (Προηγουμένως τό ἐν τρίτον, τώρα πᾶσα ψυχὴ). Ὅτι αἱ πηγαί καί οἱ ποταμοί θά γίνουν αἷμα. (Προηγουμένως τό τρίτον, τώρα πάντες καί πᾶσαι), ὅτι ὁ ἥλιος θά καυματίσει τοὺς ἀνθρώπους σφόδρα, ὅτι θά γίνει σεισμός μέγας ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐγινε, οὐδέ θά γίνει ποτέ ἐπὶ τῆς γῆς, καί πᾶσα Νῆσος καί πᾶν ὄρος θά χαθεῖ, θά πέσει καί μεγάλη χάλαζα. Τοῦτον ἀληθινόν καί ὄχι ἀλληγορικόν.

Εἰς τό ΙΖ' Κεφάλαιον γράφει περὶ τῆς Βαβυλώνης, νομίζω πῶς ἐννοεῖ τήν Κωνσταντινούπολιν, διότι θά ἐσεβήσει, πάρα πολύ ἡ πόλι αὕτη, καί ἔνεκεν τούτου θά καταποντισθεῖ εἰς τήν ἄβυσσον σύσσωμος, καθὼς προεφήτευσεν ὁ ἅγιος Ἀνδρέας κατά Χριστόν Σαλός. Καί τό ΙΗ' Κεφάλαιον περὶ τῆς Κων/λεως ὁμιλεῖ, ἐπίσης ἀλληγορικῶς.

Οἱ δέ Προφῆται ἅπαντες προφητεύουν πολέμους καί πολλά δεινά κακὰ εἰς τήν ἀνθρωπότητα, ἔνεκεν τῆς μεγάλης ἀσέβειάς των, καί μάλιστα τὸν ἐν Κων/λει μέγαν πόλεμον, καί τοῦ κοιμωμένου Βασιλέως Ἰωάννου, τὰ ὁποῖα δέν ἐγιναν ἀκόμη, καί πῶς λέγουν ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντίχριστος, καί ὅτι ἡ σφραγίδα αὐτοῦ εἶναι ἡ εὐρισκομένη εἰς τās νέας ταυτότητας, τās ὁποίας ἐκδίδει ἡ Κυβέρνησις; Πρέπει πρῶτον νά ἔλθουν ὅλα ὅσα ἐγράψαμεν, καί ἄλλα τὰ ὁποῖα ἀφήσαμεν, ἢ ἀγνοοῦμεν, καί ὕστερον θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος δίδων τό βδελυρόν χάραγμά του. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐγράψαμεν ὅσα ἐγράψαμε, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας, ἵνα μὴ πλανῶνται, ἀλλ' ἵνα ἔχουν ἀκριβῆ γνώσιν τῶν μελλόντων γενέσθαι, οἱ Χριστιανοί.

Ἐπαινοῦμεν τήν ἀγρυπνον προσοχήν των, πρὸς τās δολιότητας τῶν Δαιμόνων καί τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά ἀπατήσουν τοὺς Χρι-

στιανούς, ἀλλ' οἱ Χριστιανοί πρέπει νά πράττουν πάντοτε μέ σύνεσιν, καί διά τόσον μεγάλα ζητήματα τά ὁποῖα εἴτε ἀγνοοῦν, εἴτε χρειάζεται ἡ βουλή πολλῶν, νά ἀπευθύνονται καί νά ἀκολουθοῦν τούς νομίμους Ποιμένας των, δηλαδή τούς Ἀρχιερεῖς μας, καί ὄχι λαϊκοὺς, ἢ κληρικοὺς ἑτέρων Ἐκκλησιῶν, διότι τότε καλόν ἔργον των, δέν εἶναι καλόν, διότι δέν γίνεται καλῶς.

Περί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ταυτοτήτων, ἡμεῖς τήν γνώμην μας λέγομεν μὴ ἀποφαινόμενοι αὐθεντικῶς, ἀλλὰ συμβουλευτικῶς, ὅτι, ὁ μὲν ἀριθμὸς εἶναι ὁ ἴδιος ἀριθμὸς τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλ' ὄχι ὅτι εἶναι καί τό χάραγμα αὐτοῦ, αὐτό τοῖδιον. Χάραγμα λέγει ἡ ἀποκάλυψις καί ὄχι ταυτότητα, τό χάραγμα γίνεται διὰ ὁξέως σιδηροῦ ὀργάνου, καί ὄχι εἰς τὴν ταυτότητα, τό χάραγμα θά χαραχθεῖ εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ἢ εἰς τό μέτωπον, καί ὄχι γραπτῶς εἰς τὴν ταυτότητα τὴν ὁποία θέτομεν εἰς τόν θύλακα (Τσέπην), ἢ εἰς τόν Χαρτοφύλακα, ἢ εἰς τό γραφεῖον, κομοδῖνον κ.λπ. Τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τοῦ χαράματος θά τὴν ἀναλάβουν οἱ Δήμαρχοι (Τοῦτο λέγει ὁ ἅγιος Νεῖλος νομίζω). Οἱ ὁποῖοι κατ' ἐντολήν τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἔχουν συναθροίσει τά τρόφιμα καί ποτά ὅλα, οἱ ὁποῖοι δέν θά δίδουν εἰς οὐδένα μὴ ἔχοντα τό χάραγμα, οὔτε τροφήν, οὔτε ποτόν, καί ὄχι μόνον δέν θά δίνουν τρόφιμα, ἀλλὰ θά ἀναγκάζουν αὐτοὺς νά τό δεχθοῦν, καί ὅσοι δέν τό δέχονται θά βασανίζονται πικρῶς ἕως θανάτου. Σήμερον τοῦτο δέν γίνεται, ἄρα, δέν ἦλθεν ἡ ὥρα, οὔτε ὁ Ἀντίχριστος, οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ταυτοτήτων εἶναι αὐτό τό χάραγμα, ἂν καί εἶναι ὁ Θεοστύγητος ἀριθμὸς του.

Ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 εἰς τὰς ταυτότητας δέν εἶναι οὔτε ἀθῶος οὔτε ὡς ἔτυχεν, τοῦτο δέν διαφεύγει οὐδενὸς Χριστιανοῦ τὴν ἀγχίνουσαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀδιαφορεῖ, ἵνα μὴ εἴπομεν ὅτι καί μᾶς πολεμεῖ, καί τοῦτο φανερόν ὑπάρχει, ἐκ τῶν ἀνόμων νόμων, περί ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, περί τῆς ἐλευθέρως πορνείας καί ἐκτρώσεως τῶν ἐκ πορνείας ἐμβρύων, περί συντηρήσεως τοῦ πατρικοῦ ἐπινύμου τῶν ὑπανδρευμένων γυναικῶν, περί ἰσότητος, δηλαδή ἐλευθέρως πορνείας τῶν ὑπανδρευμένων γυναικῶν, διὰ νόμου προστατευομένων, μὴ δυναμένου τοῦ ἀνδρός νά καταφύγει εἰς τὰ Δικαστήρια, πρὸς εὐρεσιν τοῦ δικαίου του, περί διαζυγίων, ὅπου ὄχι μόνον δέν τιμωρεῖ τὰς μοιχαλίδας, ἀλλὰ ἀναγκάζει καί τὸν ἡπατημένον σύζυγον, νά δώσῃ ἐφάπαξ καί σύνταξιν εἰς τὴν μοιχαλίδα, ὥστε ἀπερισπάστως

νά ἐπιδοθῇ εἰς αὐξήσιν τοῦ Κυβερνητικοῦ χαρίσματος.

Τὶ λοιπόν τὸ πρακτέον; Καὶ πάλιν γνώμην δίδω, καί οὐχ ἀπόφασιν. Νά διαμαρτυρηθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς μας. (Ἐάν συμφωνοῦν καί οἱ ἑτέροι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἃς ἠνωθοῦν πάντες εἰς τοῦτο), ὅτι δέν θέλομεν τὸν ἀριθμὸν 666 εἰς τὰς ταυτότητας, καί ζητοῦμεν ἀντικατάστασιν, μέ τὸν ἀριθμὸν 888, ἢ ἃς ἀφαιρέσουν, ἓνα ἢ δύο, ἢ καί τούς τρεῖς αὐτοὺς, π.χ. 665, ἢ 663, ἢ 673, 172 κ.λπ. δηλαδή ἐάν ὑπάρχει θέλησις, ὑπάρχει καί τρόπος. Καὶ ἐάν ἀρνηθῇ ἡ Κυβέρνησις; Ἐάν ἀρνηθῇ ἡ Κυβέρνησις νά καταφύγωμεν εἰς τὸν Θεόν διὰ Παρακλήσεων, τὸν δυνατώτερον τῆς κυβερνήσεως, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νά ἀντισταθῇ.

Ἔτι βραχέα περί Ἀντιχρίστου λέγομεν, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θά γίνει Βασιλεὺς ὄχι μόνον τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ καί ὅλου τοῦ κόσμου τότε, ὅτι θά κτίσει τὸν Ναόν τοῦ Σολομῶντος, ὅτι θά λέγει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός, καί θά καθίσει ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ὡς Χριστός, ὅτι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι μηδενὸς ἐξαιρουμένου θά συναχθοῦν εἰς τό Ἰσραὴλ, ὅπως καί τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς των, ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅτι πρῶτον θά κυριεύσει διὰ πολέμου τὴν Αἴγυπτον, τὴν Αἰθιοπίαν καί τὴν Λιβύην, ὅτι θά ἐξέλθουν 22 συχαμερά Ἔθνη τὰ ὁποῖα ἔχει ἀποκλείσει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μέσα εἰς τὰς Κασσίας πύλας, ἕνεκεν τῆς ρυπαρότητός των, καί ἄλλα μύρια τούτων. Πρέπει πρῶτον λοιπόν νά ἔλθουν ὅλα ὅσα ἐγράψαμεν, καί ὕστερον νά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, καί μὴν ἀπιστήσετε εἰς τούς λόγους τούτους διότι δέν εἶναι λόγοι ἡμέτεροι, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐρανίσθημεν τούτους ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Προφητῶν, καί μὴν πλανᾶσθε ἐκ ψευδῶν φημῶν, ἀλλὰ μελετᾶτε τὰς Γραφάς, καί τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων, ἵνα φωτισθῇτε ἀσφαλῶς.

Τέλος τοῦ λόγου, καί συγγνώμην ἐάν εἰς τι γεγραμμένον ἔσφαλον ἄνθρωπος εἶμαι καί ὑπόκειμαι εἰς ἀτέλειαν, ἐγὼ ἐποίησα τὸ κατὰ δύναμιν. Σημείωσις. Ἀλληγορικῶς ὅταν λέγομεν, ἐννοοῦμεν ὅτι ἄλλα λέγει ἡ λέξις καί ἕτερα ἐννοεῖ, π.χ. ὅταν λέγει θηρίον, ἐννοεῖ ὄχι θηρίον ἀλλὰ τὸν θηριώδη Ἀντίχριστον, καί ὅταν λέγει γυναῖκα, ἐννοεῖ ἄλλοτε τὴν Ἐκκλησίαν καί ἄλλοτε τὴν πόλιν, αὐτὰ δι' ὅσους ἀγνοοῦν τὴν λέξιν Ἀλληγορία.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος
Νοέμβριος 1986

“Ελευσις τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἐγράφησαν καὶ γράφονται πολλὰ γύρω ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τὴν ἀναμενομένην Παλιγγεσίαν, καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ἀναδημοσιεύομεν τὴν διάπυρον φωνὴν τῆς Ἐρήμου π. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου διὰ νὰ δοῦμεν πῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁμιλεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἔτοιμοι λοιπὸν γίνεσθε καθὼς πιστοὶ οἰκέται, μὴ δεχόμενοι ἄλλον· ἐπειδὴ ὁ κλέπτης, καὶ ἀλάστωρ, καὶ ἀσπλαγχνος μέλλει νὰ ἔλθῃ πρῶτος εἰς ὠρισμένους καιροὺς, θέλων νὰ κλέψῃ, νὰ θύσῃ καὶ νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐκλεκτὴν ποιμνὴν τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένος Χριστοῦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀναλαμβάνει σχῆμα τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένος. Ἄς μάθωμεν, ὦ φίλοι, μὲ ποῖον σχῆμα ἔρχεται εἰς τὴν γῆν ὁ ἀναίσχυντος Ὁφίς. Ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ, θέλων νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, καὶ ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐπάτησε τὸν Ἐχθρὸν μὲ τὴν ἁγίαν δύναμιν τῆς Θεότητος Αὐτοῦ, ἠθέλησε καὶ οὗτος ν’ ἀναλάβῃ τὸ σχῆμα τῆς αὐτοῦ παρουσίας διὰ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν ἐν νεφέλαις φωτειναῖς, ὡς ἀστραπή φοβερά, ὁ δὲ Ἐχθρὸς δὲν θὰ ἔλθῃ τοιοῦτοτρόπως διότι εἶναι ἀποστάτης. Γεννᾶται μὲν ἀκριβῶς ἐκ κόρης μιαρᾶς, ἀλλὰ δὲν σαρκοῦται τοιοῦτοτρόπως. Θὰ ἔλθῃ δὲ ὁ Παμμίαρος ἐν σχήματι τοιοῦτω, ὡς κλέπτης, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὰ σύμπαντα. Θὰ ἦναι ταπεινός, ἥσυχος, θὰ μισῇ τὴν ἀδικίαν, θὰ ἀποστρέφῃται τὰ εἶδωλα, θὰ προτιμᾷ τὴν εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδής καθ’ ὑπερβολὴν, εὐκατάστατος, ἰλαρὸς εἰς ὅλους, θὰ τιμᾷ πολὺ τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων, διότι αὐτοὶ προσμένουσι τὴν ἔλευσιν ἐκείνου. Μεταξὺ δὲ πάντων τούτων, θὰ ἐκτελῇ σημεῖα καὶ τέρατα, φόβητρα μὲ πολλὴν ἐξουσίαν, θὰ προσπαθῇ δολίως νὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους, διὰ νὰ ἀγαπηθῇ ταχέως ἀπὸ πολλοὺς, δὲν θὰ λάβῃ δῶρα, δὲν θὰ λαλήσῃ μεθ’ ἡμῶν, θὰ φαίνεται κατηφής, θὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον ὑπὸ τὰ πρόσχημα τῆς εὐταξίας, ἕως οὗ βασιλεύσῃ. Ὅταν λοιπὸν ἴδωσι λαοὶ πολλοὶ καὶ δῆμοι τοιαύτας ἀρετὰς καὶ δυνάμεις, ἐνοῦνται ὅλοι συγχρόνως μὲ μίαν γνώμην, καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην κηρύσσουσιν αὐτὸν βασιλέα, λέγοντες μεταξὺ των. Μήπως ἄρα εὐρίσκεται ἀνθρωπὸς ἄλλος τόσο ἀγαθὸς καὶ δίκαιος; Ἀνορθοῦται δὲ εὐθέως ἡ βασιλεία ἐκείνου, καὶ θὰ πατάξῃ μεθ’ ὑμῶν τρεῖς βασιλεῖς μεγάλους. Ἐπεὶτα ὑψοῦται ἡ καρδιά του καὶ θὰ ἐμέσῃ ὁ Δράκων τὴν πικρότητά του. Ταράσσων δὲ τὴν

οἰκουμένην κινεῖ τὰ πέρατα, θλίβει τὰ σύμπαντα, καὶ μαιίνει τὰς ψυχάς. Ὅχι πλέον ὡς εὐλαβής ἀλλὰ πολὺ αὐστηρὸς εἰς ὅλα· ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀηδής, μισητός, βδε-

λυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, ἀναιδής, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν βόθρον τῆς ἀσεβείας ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πληθύνει σημεῖα ψευδῶς καὶ ὄχι ἀληθῶς· καὶ ἐνῷ παρίσταται πολὺς λαὸς καὶ εὐφημεῖ αὐτὸν βάλλει φωνὴν ἰσχυράν, ὥστε νὰ σαλευθῇ ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἴστανται οἱ ὄχλοι, λέγων. Γνωρίσατε ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν δύναμίν μου καὶ τὴν ἐξουσίαν· μεταθέτετε ὄρη, καὶ ἀνάγει νήσους ἀπὸ τὴν θάλασσαν μὲ πλάνην καὶ φαντασίαν· καὶ ἐνῷ πλανᾷ τὸν κόσμον καὶ φαντάζει τὰ σύμπαντα, πολλοὶ θὰ δοξάσωσι καὶ θὰ πιστεύσωσιν αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰσχυρόν.

Τότε θὰ θρηνῇ δεινῶς καὶ θὰ στενάξῃ πᾶσα ψυχὴ τότε ὅλοι θὰ ὑποφέρωσι θλίψιν ἀπαραμύθητον, ἡ ὁποία θὰ κατέχῃ αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ δὲν θὰ εὐρίσκωσιν οὐδαμοῦ παρηγορίαν. Τότε θὰ ἀποθνήσκωσι τὰ νήπια εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων, καὶ πάλιν ἡ μήτηρ θὰ ἀποθνήσκῃ ἐπάνω εἰς τὸ παιδίον καὶ ὁ πατήρ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του θ’ ἀποθνήσκῃ εἰς τὰς ἀγοράς, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τις νὰ θάψῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς μνήμα. Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ θνησιμαῖα, τὰ ὁποία θὰ ρίπτονται εἰς τὰς πλατείας, θὰ ὑπάρχῃ παντοῦ δυσωδία, ἡ ὁποία θὰ στενοχωρῇ πολὺ τοὺς ζῶντας. Τὸ πρῶτ’ ὅλοι θὰ λέγωσι μετ’ ὀδύνης καὶ στεναγμῶν πότε θὰ γείνῃ ἑσπέρα διὰ ν’ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον; Ὅταν δὲ θὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ ἑσπέρα θὰ λέγωμεν μὲ πικρότατα δάκρυα, πότε ἄρα θὰ φωτίσῃ διὰ ν’ ἀποφύγωμεν τὴν θλίψιν, ἡ ὁποία μᾶς κυριεύει; Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τόπος νὰ φύγῃ τις καὶ νὰ κρυβῇ, διότι τὰ πάντα θὰ ταραχθῶσι, καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρά.

Διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος· Γρηγορεῖε δεόμενοι ἀδιαλείπτως νὰ διαφύγητε τὴν θλίψιν· θὰ ἦναι δυσωδία ἐν θαλάσῃ, δυσωδία ἐπὶ τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσῃ σύγχυσις, ἐπὶ τῆς γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσῃ φόβητρα, φόβητρα ἐπὶ τῆς γῆς. Χρυσὸς πολὺς καὶ ἄργυρος, καὶ μεταξωτά ἱμάτια, ἀλλὰ δὲν θέλουσιν ὠφελέσει εἰς τὴν θλίψιν ἐκείνην, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι μακαρίζουσι τοὺς ὅσους ἀπέθανον πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη θλίψιν ἐπὶ γῆς. Διότι ρίπτεται καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος εἰς τὰς

πλατείας και οὐδείς ἐγγίζει αὐτά· ἐπειδὴ ὅλα εἶναι βδελυκτά. Πάντες σπουδάζουσι νὰ διαφύγῃσι καὶ νὰ κρυβῶσιν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρίσκουσι τόπον διὰ νὰ κρυβῶσιν ἐκ τῆς θλίψεως. Πρὸς δὲ τούτοις μετὰ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς θλίψεως, καὶ τοῦ φόβου, εὐρίσκονται θηρία καὶ ἑρπετὰ δάκνοντα· ἔσθθεν φόβος, καὶ ἔξωθεν τρόμος· καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θνησιμαῖα κείνται εἰς τὰς πλατείας. Εἰς τὰς πλατείας δυσωδία, εἰς τὰς οἰκίας, δυσωδία, εἰς τὰς πλατείας πείνα καὶ δίψα, εἰς τὰς οἰκίας πείνα καὶ δίψα· εἰς τὰς πλατείας φωνὴ κλαυθμοῦ, εἰς τὰς πλατείας θόρυβος, εἰς τὰς οἰκίας θόρυβος. Εἰς ἕκαστος μετὰ κλαυθμοῦ συναντᾷ τὸν ἕτερον· πατὴρ τὸ τέκνον, καὶ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, μήτηρ τὴν θυγατέρα· φίλοι μετὰ φίλων ἐναγκαλισθέντες ἐκλείπουσιν· καὶ ἀδελφοὶ μετὰ ἀδελφῶν ἐναγκαλισθέντες ἀποθνήσκουν. Ἐμαράνθησαν καὶ τὰ κάλλη τοῦ προσώπου πάσης σαρκός. Γίνονται δὲ αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς νεκροῦ. Γίνεται βδελυκτὸν καὶ μισητὸν τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν. Θέλει μαρानθῇ πᾶσα σὰρξ, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι δὲ ὅσοι ἐπέισθησαν εἰς τὸ φοβερόν Θηρίον, καὶ ἔλαβον τὴν σφραγίδα ἐκείνου, τὸν δυσεβῆ χαρακτήρα τοῦ μιαινοῦ, προστρέχοντες πρὸς αὐτὸν θὰ λέγωσι μετ' ὀδύνης. Δὸς εἰς ἡμᾶς νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πῖωμεν, διότι πάντες ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, καὶ ἀποδιώζον ἀφ' ἡμῶν πάντα τὰ ἰοβόλα θηρία. Καὶ μὴ ἔχων ὁ ἄθλιος ἀποκρίνεται πολὺ ἀποτόμως λέγων· πόθεν ἐγὼ θὰ δώσω εἰς ὑμᾶς νὰ φάγητε καὶ νὰ πῖντε, ὦ ἄνθρωποι, ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει νὰ δώσῃ βροχὴν εἰς τὴν γῆν· ἡ γῆ πάλιν δὲν ἔδωκε διόλου θέρος ἢ γεννήματα. Ἀκούοντες δὲ ταῦτα οἱ λαοί, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι, μὴ ἔχοντες παντελῶς παραμυθίαν θλίψεως· ἀλλὰ θὰ γίνῃ εἰς τὴν θλίψιν αὐτῶν θλίψις ἀπερίγραπτος, διότι τόσον προθύμως ἐπίστευσαν εἰς τὸν Τύραννον. Διότι ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος δὲν δύναται οὐδὲ ἑαυτὸν νὰ βοηθήσῃ καὶ πῶς θὰ ἐλεήσει αὐτούς;

Εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας θὰ γίνῃ μεγάλη ἀνάγκη ἐκ τῆς πολλῆς στενοχωρίας τοῦ Δράκοντος, καὶ τοῦ φόβου, καὶ τοῦ σεισμοῦ, καὶ τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ λιμοῦ, καὶ τῆς δίψης καὶ τῶν δηγμάτων τῶν θηρίων. Πάντες δὲ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, ὡς Θεόν, δὲν θέλουσιν ἔχει μερίδα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Δράκοντος θὰ βληθῶσιν εἰς τὴν γέεναν. Μακάριος ὁ εὐρεθεὶς πανάγιος καὶ πάμπιστος, καὶ ἔχων δεδομένην τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἀδιστακτικῶς· διότι ἀφόβως θὰ ἀποκρούσῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Πονηροῦ, καταφρονῶν

καὶ τὰς βασάνους, καὶ τὰς φαντασίας αὐτοῦ. Πρὶν δὲ ταῦτα γίνωσι, θ' ἀποστείλῃ ὁ Κύριος Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ τὸν Ἐνώχ, ὡς εὐσπλαχνος, διὰ νὰ παρακινήσωσιν εἰς τὴν εὐσέβειαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ κηρύξωσι παρρησίᾳ τὴν θεογνωσίαν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς τὸν Τύραννον ἕνεκα φόβου, καὶ θέλουσι κράζει καὶ λέγει. Πλάνος εἶναι, ὦ ἄνθρωποι, ἃς μὴ πιστεύσῃ κανεὶς εἰς αὐτὸν παντελῶς, μηδὲ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν θεόμαχον· ἃς μὴ φοβηθῇ κανεὶς ἐξ ὑμῶν διότι ταχέως θὰ ἀφανισθῇ. Ἴδου ἔρχεται ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος διὰ νὰ κρίνῃ πάντας, ὅσοι ἐπέισθησαν εἰς τὰ σημεῖα αὐτοῦ· ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι τότε οἱ θέλοντες νὰ ὑπακούσωσι, καὶ νὰ πιστεύσωσι εἰς τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν. Ταῦτα δὲ ποιεῖ ὁ Σωτὴρ, ἵνα δείξῃ τὴν ἀφάτον αὐτοῦ φιланθρωπιάν· ὅτι οὐδὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον δὲν ἀφήνει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἄνευ κηρύγματος, διὰ νὰ ὡσι πάντες ἀναπολόγητοι εἰς τὴν κρίσιν.

Πολλοὶ δὲ τῶν ἀγίων, ὅσοι τότε θὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ μιαινοῦ χύνουσι ποταμὸν τὰ δάκρυα μετὰ στεναγμῶν πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον, διὰ νὰ λυτρωθῶσιν ἀπὸ τὸν Δράκοντα· καὶ φεύγουσι μετὰ μεγάλης σπουδῆς εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ κρύπτονται εἰς τὰ ὄρη, καὶ τὰ σπήλαια μετὰ φόβου· καὶ πασπαλίζουσι χῶμα καὶ στάκτην εἰς τὰς κεφαλὰς, παρακαλοῦντες νύκτα καὶ ἡμέραν μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως. Καὶ ὁ ἅγιος Θεὸς θέλει χαρίσῃ τοῦτο εἰς αὐτούς· δηλαδὴ ὁδηγεῖ αὐτοὺς ἡ χάρις εἰς ὠρισμένους τόπους, καὶ σώζονται κρυπτόμενοι εἰς τὰς ὁπὰς καὶ τὰ σπήλαια μὴ βλέποντες τὰ σημεῖα καὶ τὰ φόβητρα τοῦ Ἀντιχρίστου. Διότι ἡ ἔλευσις τούτου γίνεται γνωστὴ εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς τὰ ἄνω· εἰς τοὺς δὲ τοὺς ἔχοντας τὸ νοῦν εἰς βιωτικὰ πράγματα, καὶ ποθοῦντας τὰ γήινα, δὲν θὰ γίνῃ φανερόν τοῦτο. Διότι ὅστις εἶναι δεδεμένος πάντοτε εἰς βιωτικὰ πράγματα, καὶ ἂν ἀκούσῃ ἀπιστεῖ, καὶ βδελύσσεται τὸν λέγοντα. Οἱ δὲ ἅγιοι θέλουσιν ἐνδυναμωθῇ, διότι πάντοτε ἐπέρριψαν τὴν μέριμναν τοῦ βίου τούτου. Τότε πενθεῖ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα· καὶ ὁ ἄηρ πενθεῖ, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα, μετὰ τῶν ταπεινῶν τοῦ οὐρανοῦ· πενθοῦσιν ὄρη, καὶ βουνοί, καὶ τὰ δένδρα τῶν πεδιάδων· πενθοῦσι δὲ καὶ οἱ φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ τοῦ ἀγίου Θεοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν πλάνον, δεχθέντες τὸ σημεῖον τοῦ μιαινοῦ καὶ θεομάχου, ἀντὶ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Πενθεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, διότι αἰφνιδίως κατέπαυσεν ἡ φωνὴ τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πένθος μέγα· διότι δὲν λειτουργεῖται ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ προσφορά. Ὅταν λοιπὸν συμπληρωθῶσιν οἱ τρεῖς καιροὶ καὶ ἡμις τῆς ἐξουσίας καὶ πράξεως τοῦ μιανοῦ, καὶ ὅταν ἐκπληρωθῶσι πάντα τὰ σκάνδαλα πάσης τῆς γῆς, θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους ὁ Κύριος, ὡς ἀστραπὴ ἀστράπτων ἐξ οὐρανοῦ, ὁ ἅγιος, καὶ ἄχραντος, καὶ φοβερός, καὶ ἔνδοξος Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀκατανοήτου, προτρέχόντων ἐνώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, οἱ ὅποιοι εἶναι πάντες φλόγες πυρός, καὶ ποταμοὶ πλήρεις πυρός μετὰ φοβερᾶς ἀνεμοζάλης. Τὰ χερουβὶμ ἔχοντα τὸ ὄμμα κάτω, καὶ τὰ Σεραφίμ ἱπτάμενα καὶ κρύπτοντα τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς πόδας εἰς τὰς πυρίνας πτέρυγας, θέλουσι κράζει μετὰ φρίκης. Ἐγείρεσθε οἱ κοιμώ-

μενοι. Ἰδοὺ, ἦλθεν ὁ Νυμφίος. Ἀνοίγονται δὲ τὰ μνήματα, καὶ ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγείρονται πᾶσαι αἱ φυλαί, καὶ βλέπουσιν εἰς τὸ κάλλος τὸ ἅγιον τοῦ Νυμφίου· καὶ μύριαι μυριάδες, καὶ χίλιαι χιλιάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ ἀναρίθμητοι στρατιαί, χαίρουσι χαρὰν μεγάλην, ἅγιοι δὲ καὶ δίκαιοι καὶ πάντες οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Δράκοντος καὶ ἀσεβοῦς ἀγάλλονται. Καὶ ἄγεται ὁ Τύραννος δεδεμένος ὑπὸ ἀγγέλων μετὰ πάντων τῶν δαιμόνων ἐνώπιον τοῦ βήματος· καὶ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ δεδεμένοι· καὶ δίδει ὁ βασιλεὺς τὴν κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Πάντες δὲ οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, καὶ πάντες οἱ ἐν σπηλαίοις, ἀγάλλονται μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τὸ νυμφικὸν θάλαμον τὸν αἰώνιον καὶ οὐράνιον, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, εἰς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ «666»

Ἐγράφησαν, γράφονται καὶ θὰ γράφονται πολλὰ γύρω ἀπὸ τὸν ἐπάρατον αὐτὸν ἀριθμὸν «666» καὶ ὁ καθένας ἀναλόγως τῆς παιδείας του καὶ τῆς ψυχικῆς του καταρτίσεως λαμβάνει ἀνάλογον θέσιν. Πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα εἰς ἐκδήλα Σημεῖα τῶν καιρῶν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου διότι ἅπαντες ἐξέκλιναν καὶ ἠχρειώθησαν ὅπως ἀναφέρει ὁ Δαυὶδ Ψαλ. 13.3.

«Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποῖων χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός». ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὅποια ἀναφέρει ὁ ἅγιος Εὐφραῖμ ὁ Σύρος πρέπει ἰδιαιτέρως προσεχθοῦν. Προκαλοῦν τῷ ὄντι δέος αὐτὰ πού ἀναγράφει ὁ ἅγιος καὶ ὁ καθένας μας ἀναλόγως τοῦ μέτρου τῆς ψυχικῆς του καλλιιεργείας, θὰ τὰ ἐκτιμήσῃ, βλέποντας πόσα ἐξ αὐτῶν ἐπραγματοποιήθησαν ἤδη, ἢ καὶ αὐτὰ πού πρόκειται νὰ ἔλθουν εἰς τὸ ἐγγὺς ἢ ἀπώτερον μέλλον. Κάθε λεπτόν τῆς ὥρας πρέπει νὰ ἀγρυπνῶμεν διότι οἱ καιροὶ τῷ ὄντι εἶναι λίαν χαλεποὶ καὶ «Ἀποκαλυπτικοί».

Ἐκκλησιαστικὴ Περιουσία

Ἡ Ἐκκλησία πολεμᾶται ἐξωτερικῶς ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσαν πολιτικὴν πραγματικότητα, καὶ ὁ χρόνος θὰ δείξῃ πόσον τὸ κράτος θὰ σεβασθῇ μερικὰ τυχὸν ὑπάρχοντα περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας δέχονται τὴν ἐκχώρησιν ὑπὸ ὠρισμένους ὁρους· ἄλλοι κατὰ

τὸ ἡμῖς καὶ ἄλλοι καθόλου, ἀρνούμενοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν βουλιμίαν τῶν πολιτικῶν.

Εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸ μέρος ἐκείνων πού λέγουσιν «μολὼν λαβέ». Ἄς ἔλθῃ νὰ τὰ πάρῃ! Ἐπειδὴ εἴμεθα συνηθισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας μας μετὰ τὴν πολιτείαν δὲν φοβούμεθα τοὺς κατατρεγμούς. Καὶ διατὶ νὰ φοβηθῶμεν ἐφ' ὅσον τὸ ἄλλον ἔργον πού ἐπιτελεῖ ἡ πολιτεία, ἡ ἀλλοτριώσις τῶν ψυχῶν, εἶναι θετικὴ καὶ βεβαία!!

Χριστοῦγεννα, ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Κατὰ τὰ Χριστοῦγεννα μετὰ τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον ἐνεφάνισε ἡ τηλεόρασις σκηνές τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ! Μὰ τί σκηνές ἐκκλησιαστικῆς εἶναι αὐτές, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον δὲν ἔλαβον τὰ Χριστοῦγεννα ἀκόμα χώραν; Ἡ Βηθλεὲμ θὰ ἀπαντήσῃ μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον, Χριστοῦγεννα ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Τοῦτ' αὐτὸ θὰ πράξουν καὶ οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅπου γῆς εὐρίσκονται αὐτοί.

Καὶ ἐθνικῶς καὶ πρακτικῶς, δὲν συμφέρει τὸ «τρέξιμο» αὐτό, ἐφ' ὅσον οἱ Ἅγιοι Τόποι; Ἅγιον Ὅρος πλείστα ἀπὸ τὰ Ἀνατολικά κράτη κρατοῦν σθεναρῶς τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον. Γιατὶ ὑμεῖς ἀγνοήσατε τοὺς κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Γιατὶ τότε ἔρχεσθε καὶ συνεορτάζετε κατὰ τὸ Πάσχα μαζί μας; Δὲν τολμᾶτε νὰ ἀλλάξετε, τὸν Πασχάλιον Κανόνα τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιατί τότε θὰ χάσετε τὰ «Πασχάλια» σας.

Ἀκαδημία καὶ π. Θ. Μέγας

Δίκαια ἡ Ἀκαδημία μας, ἐβράβευσε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὸν ἱερέα Θ. Μέγγα, ἐξ ἐγὸς χωρίου τῆς Καβάλας. Ὁ ἱερεὺς αὐτός, ὅπως ἀνέγραφε ὁ Τύπος εἶναι διδάσκαλος τοῦ χωρίου του, ἀγιογράφος, μὲ ἓνα πλῆθος κοινωνικῶν ἔργων, ὅπως οἱ παιδικές χαρές, κ.λπ. ἀλλὰ παράλληλα διορθωτὴς γεωργικῶν μηχανημάτων, πυροσβέστης, καὶ προ παντός ἐφ' ὅσον αὐτός εἶναι νέος, φίλος τῆς ἐκεῖ νεολαίας μὲ τὰς σεμνὰς προβολὰς διαφανειῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων. Νέος ὑπάρχων, ὑπανδρὸς καὶ ταλαντοῦχος κάμει καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου του, ὅπως λέγει ὁ Θ. Ἀπόστολος Ἐφεσ.: 5.16.

«Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ».

Καὶ ἡ σκέψις μας εἶναι, ὅτι δὲν θὰ ἦτο καλὸ δι' αὐτόν νὰ μελετήσῃ ἀπ' ὅ,τι ἐγράφη διὰ τὴν πατρῶαν γνησίαν παράδοσιν. Εἰς τὴν περιοχὴν, σας ἀγαπητέ «πάτερ» ὑπάρχουν καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς μὲ τὸ πατρῶον ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον. Μὴν ἀμελήσετε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆτε, ἄλλως κοντὰ σας εἶναι καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ζητήσατε ἐκεῖ τοὺς ζηλωτὰς πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν θὰ μετανοιώσετε, πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας.

ΑΠΩΛΕΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΟΛΗ

Μὲ ἀφάνταστον λύπην ἐπληροφορήθημεν τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς τέκνου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μακαριστοῦ Θεοδώρου Μარიόλη, ἐπισυμβάντα χθὲς τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1987 (Ο.Η.). Ὁ ἐκλιπὼν ἀδελφός μας, φίλος καὶ πιστὸς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας μας ἄφησε δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐν τοῖς Γραφείοις, διότι ἐπὶ 15 συνεχῇ ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ἐπιστήμων ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ πανθομολο-

γούμενῃ ἱκανότητί του ἔθεσε τὰ οἰκονομικά πράγματα τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἑλλάδος, Κάνιγγος 32, εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον. Ὁ νέος δρόμος τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας ποῦ ἐχάραξεν, εἶναι ἄξιος πάσης προσοχῆς καὶ τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως.

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ ἔχωμεν πλήρες βιογραφικὸν σημείωμα διὰ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοὺς γνωρίζοντας τὸν ΑΝΘΡΩΠΙΟΝ καὶ ἐκτιμῶντας τὸ ἔργον του, τόσον στὸν πνευματικὸν ὀρθόδοξον χῶρον ὅσον καὶ εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα. Ἀφήνει, ὁ φίλος μεταστάς ἐκλεκτὴν σύζυγον καὶ δύο λίαν ἀγαπητάς θυγατέρας ὑπάνδρους, ὡς ἐπίσης ἀδελφὴν καὶ ἀδελφὸν νεωτέρους τοὺς ὁποίους ὅλους συλλυπούμεθα, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ὅπως ὁ Κύριος δώσει τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν παρηγορίαν.

Εἰς τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφὸν του καὶ πνευματικὸν μας πατέρα Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιον ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην τῆς θλίψεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ του ἀδελφοῦ.

Ἡ κηδεία τοῦ μακαριστοῦ Θεοδώρου Μαργιόλη ἐγένετο εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου Μεγάλου Πεύκου ἐν μέσῳ θρήνου καὶ κλαυθοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Γερόντιος πλαισιούμενος ἀπὸ ἑξ Ἀρχιερεῖς, Ἀρχιμανδρίτας καὶ λοιπὸν ἱερατεῖον, τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἐτέλεσε τὰ τῆς ἐπικηδείου ἐκφορᾶς, ἐνταφιάσας τὸ σκῆνωμα τοῦ ἐκλιπόντος εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀποδώσῃ τῷ ἐκλειπόντι τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ χαρίσεται αὐτῷ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

†Ι. Μονή Γεροντίσσης Εύθυμίας εἰς Πάρνηθα.

Ὁ πατήρ Νικόλαος Καλοσκάμης κάμει τρισάγιον εἰς τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐν μέσῳ ἁγίων Ἐπιτρόπων καὶ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, Πειραιῶς.

Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας

Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐντολῇ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γεροντίου ἐλειτούργησεν τὴν Ε΄ Κυριακὴν Λουκᾶ 3-11-86 ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτην Πολύκαρπον Μπεγνῆν. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁ ἅγιος Θαυμακοῦ ἔδωσεν τὸν λόγον στὸν τακτικὸν ἱεροκήρυκα τοῦ ναοῦ κ. Χ. Χαλβατζῆν ὁ ὁποῖος ἔκαμεν ἀναφορὰν εἰς τὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἀδίκου πλουσίου, ἐπίσης ἐπὶ τῆς σχετικῆς περικοπῆς τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν ἑορταζόντων ἁγίων Ἀκειμιᾶ, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ. Εἰς τὸ τέλος ὁ ἅγιος Φθιώτιδος ἐπευλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ παραμυθίαν των.

Τὴν 10-11-86 Ἡ΄ Κυριακὴν τοῦ Λουκᾶ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ὁ ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτην Πολύκαρπον Μπεγνῆν. Κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὁ ἅγιος Εὐρίπου ὠμίλησεν ἐπὶ πολλῶν θεμάτων καταλλήλως. Ὁ ἅγιος Εὐρίπου

ἐπίσης ἐντολῇ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου ἐλειτούργησεν κατὰ τὴν ἄλλην Κυριακὴν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, Περάματος ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τὴν 25-11-86 μνήμην τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου ἐγένετο πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ἁγίας Αἰκατερίνης ἔξωθεν τῆς Σαλαμίνας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου. Πλήθος κόσμου ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ παρηκολούθησαν μὲ κατάνυξιν τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἢ ὅποια ἐμεγαλύνθη ἐκτός τοῦ πατρός Πολυκάρπου Μπεγνῆ καὶ ἄλλων τριῶν ἱερέων τοὺς ὁποίους συνώδευε ὁ ἐν λόγῳ ἱεράρχης.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ ἱερεὺς ἐκ Παρισίων ὁ ὁποῖος μὲ ἀπλότητα καὶ συντριβὴν μᾶς ἐγνώρισεν ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ ξένῃ καὶ ὅτι ἐν τῇ συνοδείᾳ του ἔχει ἄλλους δύο Γάλλους Ὁρθόδοξους Ὁμολογητὰς Ἐπιστήμονας. Ἐπηκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνας εἰς τὴν περίξ περιο-

χήν καὶ ἀμέσως παρετέθη τράπεζα ἀγάπης μὲ νηστίσιμα ἐδέσματα. Εὐχόμεθα εἰς τὸν πατέρα Πολύκαρπον Μπεγνῆν τὴν ἐξ ὅσους βοήθειαν διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον του ἐν Σαλαμίनि.

✦ Ὁ ἅγιος Πενταπόλεως κ. Καλιόπιος ἐντολῇ τοῦ κ. Γερωντίου, κωλυομένου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ἡμέραν τοῦ ἐορτάζοντος Ἁγίου. Παρ' ὅλον τὸ γεγονός ὅτι ἐπεκράτει σφοδροτάτη τρικυμία καὶ βροχή, ὁ Ναὸς ἐπληρώθη ἀπὸ τὸ εὐσεβές πλήρωμα ποῦ ἐν κατανύξει παρηκολούθησεν τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησεν ἀρμοδίως ὁ λειτουργῶν ἱεράρχης, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον κ. Πολύκαρπον Μπεγνῆν καὶ τὸν ἱεροδιάκονον κ. Γερώντιον Λουδάρον, ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται ἐν ὑπακοῇ ὑπάρχων εἶναι ἕνας νέος ἀστήρ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ στερεώματι. Εὐχόμεθα νὰ κάμῃ καλὴν σταδιοδρομίαν καὶ σωτηρίαν ψυχῆς. Λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος εἰς τὰ πέρα, κατὰ τὰ εἰθισμένα, δὲν ἔλαβε χώραν, λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης θυέλλης καὶ βροχῆς καθ' ὅλην τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν.

Ὡς εἰθισται, ἐπικολούθησεν Τράπεζα Ἀγάπης καὶ πάντες ἐδοξολόγησαν τὸν Κύριον καὶ τὸν ἐπευλογοῦντα ἅγιον Σπυρίδωνα τὸν θαυματουργόν γιὰ τὰς πολλαπλὰς εὐεργεσίας των.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τὴν 12-12-86 ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης συνοδευόμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου π. Τιμοθέου συνελειτούργησεν μετὰ τοῦ ἁγίου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου κατὰ τὴν μυριώνυμον ἡμέραν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ εἰς Λαμίαν καὶ ὠμίλησεν μὲ παλμόν καὶ ζωτικότητα διὰ τὰς χάριτας τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Προστάτου τοῦ παραρτήματος τὸ ὅποῖον, νεύσει θεῖα, εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἁγίου Ποιμενάρχου κ. Καλλινίκου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ὁ ἅγιος Φθιώτιδος κ. Καλλνίκος τὴν 3-11-86 Ἐ' Κυριακὴν τοῦ Λουκά ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ἐντολῇ τοῦ Θ. ἱεράρχου κ. Γερωντίου συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Πολυκάρπου Μπεγνῆ. Τὴν 12-12-86 κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας ἐτέλεσεν πανηγυρικὴν ἀκολουθίαν μὲ συλλειτουργόν τὸν Μητροπολίτην Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον καὶ τὸν ἱεροδιάκονον π. Τιμοθέου. Ὁ ἅγιος Θεσ/νίκης μὲ νεανικὸν παλμόν ὠμίλησεν διὰ τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα, προστάτην τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις, ἰδιαίτερος διὰ τὸν ἐορταζόμενον ἅγιον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας παρετέθη τράπεζα εἰς ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα καὶ εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ἀπὸ πλεῖστα ἄλλα σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας.

Τῷ ὄντι τιμᾷ τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν τοιαῦται ἐκδηλώσεις! Λιτάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνος δὲν ἐγένετο, λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης σφοδρᾶς κακοκαιρίας, ἀνά τὸ πανελλήνιον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1986 Κυριώνυμον ἡμέραν Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων, Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐγένετο πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοπλασίας εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν ἐν Μενιδίῳ ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς Ἐκκλησιάσματος, μὲ λειτουργόν τὸν κ.κ. Ἀθανάσιον.

Κατὰ τὸν Κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὰς πολλαπλὰς δωρεὰς καὶ εὐεργεσίας τοῦ Παναγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἐπίσης ἐτόνισεν, εἰς τὸν λόγον του ὅτι ἡ Μητρόπολις Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ἀποτελεῖ Φάρον Τηλαυγῇ ὁ ὁποῖος διασαλπίζει τὴν ἀκραιφνῇ, γνήσιαν Ὁρθόδοξον πίστιν, τῶν Γ.Ο.Χ. ὁλοκλήρου τοῦ πανελληνίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο πανηγυρικός Μέγας ἑσπερινός μετ' ἄρτοπλασίας ἐν μέσῳ εὐλαβοῦς Ἐκκλησιάσματος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΟΥ

Ὁ Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας τὴν 10-11-86, τὴν Η' Κυριακὴν τοῦ Λουκά, ἐντολῇ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γερωντίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας παραστάς καὶ εἰς δύο ἐπιμνημοσύνους δεήσεις, ὠμίλησας ἀρμοδίως εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα.

Τὴν 17-11-86 Θ' Λουκά ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος. Τὴν 25-11-86 ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν ἐπομένην εἰς τὸν Πλατανιστόν.

Τὴν 6-12-86 κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων, τῆς Λυκίας μετέβη εἰς τὴν Κάρυστον Εὐβοίας καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ι.Ν. Ἀγ. Τιμοθέου καὶ Μαύρας, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ὠμίλησεν ἀρμοδίως. Ὁ ἅγιος Εὐβοίας συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν προϊστάμενον ἱερομόναχον π. Νικόλαον Καφετζήν, ὁ ὁποῖος ὡς μᾶς λέγεται, ἔχει ἀξιόλογον Χριστιανικὴν δρᾶσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Τῇ 8-12-86 Ι' Κυριακὴ Λουκά ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Χαλκίδι Ι. Ναὸν ἐν μέσῳ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Τὴν 27-12-86 συνελειτούργησεν μετὰ τοῦ ἁγίου Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἱεράρχου Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος Κορωπίου.